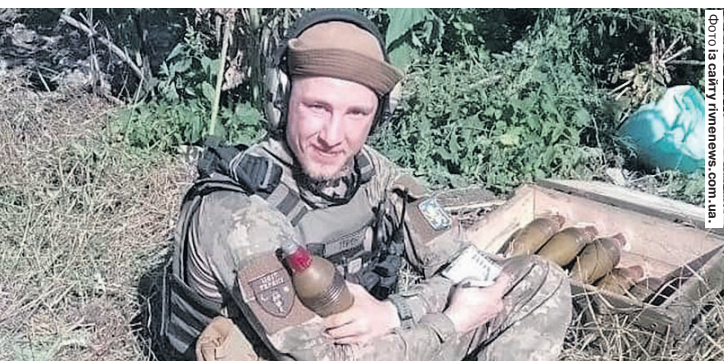

4 820230 060010 >

Командир Терен отримав важкі поранення 24 серпня 2022 року під час Харківського контрастну.

«Втратив ноги і тепер маю 6 залізних»

Історія 26-річного військового Олександра Будька з Рівного, якого називають новим Уласом Самчуком

Ілона ГРОМЛЮК, BBC News Україна

Олександр будував великі плани на 2022 рік. Він мав стати графічним дизайнером і віддував останні зміни як шеф-бариста в одному із закладів на київському Подолі. Та вранці 24 лютого все змінилось, і замість іти на роботу Олександр почав шукати спосіб потрапити добровольцем на фронт.

ногами», – пояснює хлопець, усміхаючись. У цих словах є гірка іронія – рівно через пів року, 24 серпня, Олександр, уже командир взводу 49-го окремого стрілецького батальйону «Карпатської Січі» на позиції Терен, втратить обидві ноги під час Харківського контрастну.

Про свої військові будні та поранення військового без прикрас пише в інстаграм-щоденнику, який читають понад 23 тисячі людей. Хтось із них називає його українським Ремарком, хтось – Куртом Воннегутом, що умів з гумором розповідати найтрагічніші історії, а Олександру подобається

Хтось називає його українським Ремарком, хтось – Куртом Воннегутом, що умів з гумором розповідати найтрагічніші історії, а Олександру подобається його земляк Улас Самчук.

Він не пішов у військкомат – там були черги, і не факт, що його б узяти через стан здоров'я.

«У мене були проблеми з

його земляк Улас Самчук. Тепер у військового новий план – він пише книжку, адаптовуючись до життя на нових, уже залізних, ногах.

Фото Марти Сирко.

«Війна може скалічити твоє тіло за одну мить. Тому я ототожнюю своїх героїв зі скульптурами, бо вони теж такі вразливі, крихкі, хотіла показати їхні тіла, шрами...» – каже фотографиня Марта Сирко, яка зазнімувала Олександра Будька.

Історія про Героя – на с. 5

У кожного свій фронт

Фото з архіву Марії ПРУС.

Родинне свято, коли вдома багато гостей.

Мама 13 дітей: «Сьогодні моя душа із синами, які боронять Україну»

Про Марію Прус, яка живе в селі Сьомаки Луцького району, ми не раз розповідали на сторінках нашої газети. Адже вона – з числа тих жінок, які на Волині першими взялися за створення прийомних сімей. Почалося все в 2003 році, коли подружжя Прусів, яке вже виростило трьох дочок, вирішило, що ще можуть зіграти своєю любов'ю хлопчиків та дівчаток, котрі залишилися без батьківської опіки. Як наголошували в розмові, вони не бачили в цьому ніякого подвигу – «просто треба бути людьми»

Закінчення – на с. 6

Таку вже професію вибрав Сергій Сіжук – захищати Батьківщину, і в цьому його підтримала Марія Антонівна – його любляча мама.

Нашого цвіту по всьому світу!

Горохівчанин з Америки допомагає бити росіян

За рік повномасштабної війни уродженець села Борочиче Мар'янівської територіальної громади Луцького району Леонід Марцинюк і його друзі уже відправили в Україну літаками й кораблями 7500 коробок з продуктами, одягом, медикаментами, а також надіслали у волонтерські організації багатьох міст 175 000 доларів

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«Леонід Михайлович – це чоловік, у якого немає слова без діла, а діла без вдячної Божові молитви», – розповіли знайний на Волині музикант із Лобачівки колишнього Горохівського району Василь Гриб, який зараз із дружиною Наталією живе в американському штаті Айдахо, і односельчанин пана Леоніда, голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» Ігор Богонос, які й познайомили авторку публікації з новим другом газети «Волинь».

Фото з архіву Ігора БОГОНОСА.

Земляки Ігор Богонос (праворуч) і Леонід Марцинюк зустрілися в рідному селі Борочиче на Горохівщині.

Більше про заокеанського волонтера – на с. 7

РЕКЛАМА

ГЕНІЙ, ЯКИЙ РЯТУЄ ЛЮДСТВО ВЖЕ 30 РОКІВ!!!

Доброго дня! Мене звали Ірина. Мабуть, всі вже чули про академіка Болотова, якого часто навіть називають українським да Вінчі. Вже 30 років розроблений і існує Бальзам Болотова, який допоміг мені і мільйонам людей. Після того, як я почала використовувати Бальзам, я мов народилася заново. В мене нормалізувалися рівень цукру і тиск, шлунок почав працювати, як годинник, суглоби не болять, навіть зморшки почали розгладжуватись. Я дякую Центру Болотова і самому академіку за такий порятунок – це просто диво.

Як же діє Бальзам:
Відповідає академік Болотов Борис Васильович:
Дію Бальзаму можна розкласти на етапи:
1) нормалізація кислотно-лужного балансу в організмі;
2) нормалізація роботи шлунка (результат відчувається вже через декілька днів).
Шлунок працює належним чином, їжа повністю перетравлюється, організм отримує всі поживні елементи і головне, не відкладаються шлаки, а, навпаки, організм очищується;

3) організм починає виводити нерозчинні солі, а це означає: очищуються судини, розчиняються камені у внутрішніх органах, розріджується кров, перестають боліти суглоби;
4) внутрішні органи починають працювати належним чином: нормалізуються рівень цукру, тиск, нервова система приходить у норму, обмін речовин прискорюється, ми можемо відчути це на стані шкіри – розгладжуються зморшки, нормалізується вага.

На жаль, за статистикою, вже після 25 років кислотно-лужний баланс порушується, це стає початком багатьох захворювань.

Тим, хто хоче довго жити і не хворіти, раджу пити Бальзам, особливо тим, кому за 25. Я і сам його п'ю вже протягом 30 років і відчуваю чудово!

НЕ Є ЛІКАРСЬКИМ ЗАСОБОМ.

*вартість дзвінків згідно тарифам оператора, поштові витрати сплачує отримувач

замовляйте телефонами: (050) 271-28-88
або ЗАПИТУЙТЕ В АПТЕКАХ СВОГО МІСТА! (067) 794-25-27

Висл. ЛСБЕ №12-18-2/2341-6

Пульт тижня**Навіщо скандальна захисниця возила в Рожище автобуси людей?**

Відома провокаторка Вікторія Кохановська нині активно захищає «право» упц московського патріархату залишатися в Києво-Печерській лаврі

Оксана СКРИПАЛЬ

Відомо, що 39-річна жінка родом із Кам'янця-Подільського Хмельницької області. Вона зареєструвала громадську організацію для підтримки московського патріархату «Жіноча сила України».

Торік наприкінці жовтня Кохановська подала до органів Національної поліції Київської області понад 50 заяв про нібито «переслідування» вірян упц мп.

Влітку 2022 року жінка організувала 12 автобусів із «групою підтримки» з метою заблокувати приєднання до ПЦУ громади Свято-Михайлівського храму в Рожищі на Волині. Серед пасажирів були помічені навіть новонароджені. Крім того, вона вимагала від поліції порушити кримінальну справу проти міського голови Рожища та погрожувала поліцейському. До мережі потрапило перехоплення її розмови з правоохоронцем.

Нещодавно Кохановська погрожувала владі, що парафіяни московського патріархату вийдуть на вулиці «у хресний хід» через виселення їхньої конфесії з Києво-Печерської лаври. Вона заявила, що в Україні нібито відбуваються переслідування громадян за релігійні переконання. ■

«В наступний раз предупредят не будем»

Квартиру адвоката-військового облили бензином і підпалили

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

1 квітня в Луцьку сталася пожежа у помешканні юриста, який зараз є бійцем однієї з бригад ТрО. Вогонь пошкодив вхідні двері та частину оселі.

Згодом з'ясувалося, що квартиру захисника підпалили. На місці події поліцейські виявили пластикову ємність із запахом бензину. На одній зі стін невідомо залишили напис з погрозами: «В наступний раз предупредят не будем».

Правоохоронці оперативно встановили транспортний засіб злочинців та їхній зовнішній вигляд. За дві години чоловіків затримали в сусідній області.

Нині вони перебувають під вартою. Зловмисникам загрожує від 5 до 8 років позбавлення волі. ■

Шукав метал, а знайшов смерть

Трагедія сталася минулої неділі на території Затурцівської громади

Олена КАЛЕНЮК

Двоє мешканців Володимирського району у вихідний вирішили податися на пошуки металу. В результаті металолукач «навів» їх на артилерійський снаряд часів Другої світової війни. Як інформує поліція Волині, один із чоловіків спробував розібрати його, однак боеприпас здетонував. Внаслідок вибуху 30-річний мешканець села Затурці загинув на місці, а його сусід, який перебував поруч, госпіталізований з осколковим пораненням. ■

На Володимирщині – вакцинація через повторний випадок сказу

У тамтешньому селі кіт покусав чотирьох людей, тривають карантинні заходи

Софія ГАВРИЛЮК

У Павлівській громаді Володимирського району двоє власників тварин та двоє інших жителів села отримують антирабійну вакцину. Щеплюють від сказу також домашніх тварин. Як розповіла Суспільному Валентина П'ятоха, два тижні тому її домашній кіт прийшов додому з ранами та укусами. Жінка лікувала його самостійно, але він став проявляти агресію й покусав її, а за кілька днів умер. Ветеринари виявили у тварини сказ. Зараз Валентина, її чоловік та ще двоє односельчанок проходять лікування. Місцевих мешканців закликають вакцинувати домашніх тварин. ■

Герої не вмирають!**Олег Пастухов поміняв трактор на автомат і до останнього бився з ворогом під Бахмутом**

Уродженець села Борисковичі Луцького району з 2014 року воював в АТО, а з початком повномасштабної війни знову пішов захищати державу. Рідні згадують, що не дозволяв навіть заводити розмову, що він може не воювати. Через рік, у лютому 2023-го, незадовго до своєї смерті, зателефонував додому зі словами, що, напевно, не повернеться

Олена КАЛЕНЮК

Він загинув 21 лютого, виконуючи бойове завдання під Бахмутом. На той момент прикордоннику, старшому сержантові Олегу Володимировичу Пастухову виповнилося 48 років. У цей час, якби не було війни, зі слізьми оповідає його сестра Олеся, він би уже планував, що і коли сіятиме в себе в селі. Саме робота на землі була тим, що він любив понад усе. (Торік у березні 6 гектарів тієї землі мусили віддати в оренду, бо хазяїн поміняв трактор на автомат...) Любив і родину: маму Раїсу Павлівну, дружину Наталю, доньку Василю, яка подарувала йому двох онуків, сина Володимира... Племінниця Ірина Богуш із сумною усмішкою каже: «Він мій хрещений, татусько. Був у нас маленький і худенький, але дуже добрий! Як приходив із війни у відпустку, зустрічала його з українським прапором і жовто-блакитними хризантемами. А одного разу голубих квітів не було, то купила фарби й пофарбувала, щоб було як слід».

У родині горюють за воїном, але і пишаться його внутрішньою силою. Він повторював, що своїх хлопців (тих, з якими здружився в АТО) самих на війні не покине. Олег Пастухов мав багато приводів лікуватися в лікарні, але й слухати про те не хотів: ковтав ліки і тримався в строю. Ще в 2014-му йому довелося навчати солдатів-новобранців копати окопи, робити бліндажі; передавав навички прикордонника молодим і дуже хотів, щоб швидше настав мир. Був нагороджений медалями учасника

Фото з архіву Ірини БОГУШ.

Олег Пастухов одягнув форму прикордонника, щоб його діти й онуки жили у незалежній державі.

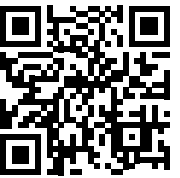
«Олег Володимирович часто повторював, що гордиться Україною і дуже хоче, щоб і вона ним пишалася. Певно ж, не випадково день його народження припадав на День Незалежності, 24 серпня...»

бойових дій та АТО, а також медалью ветерана війни. Олег Володимирович часто повторював, що гордиться Україною і дуже хоче, щоб і вона ним пишалася. Певно ж, не випадково день його народження припадав на День Незалежності, 24 серпня...

Зв'язок із воїном обірвався 21 лютого, а наступної ночі, розповідає його похресниця Ірина, їй наснився сон, у якому рідний дядько зі сльозами й на колінах просив, щоб вона йому допомогла – щоб знайшла його. Ірина Богуш каже, що на той момент вони не мали про сво-

го рідного вояка ніякої інформації: «Ми не знали нічого: ні в якій він частині, ні який її номер. Навіть довго не знали, що він під Бахмутом. Якось не питали, бо головне було одне – щоб зателефонував». Нарешті вдалося з'ясувати, що Олег Пастухов служив у Луганському прикордонному загоні; тоді й почули страшну звістку... Мусили чекати, поки побратими заберуть старшого сержанта з поля бою, яке безперестанку обстрілювали росіяни...

Тепер родина з друзями воїна звернулася до глави держави з проханням надати захиснику звання Героя України посмертно. Допомогти вшанувати пам'ять нашого земляка таким чином може кожен із нас: потрібно підписати електронну петицію на офіційному інтернет-представництві Президента України. ■

Серце, віддане Україні

38-річний Герой загинув торік, 8 березня, у селі Макарів Київської області під час бою з російськими окупантами. Служив у 14-й окремій механізованій бригаді імені князя Романа Великого

Оксана КОВАЛЕНКО

Урочинцю звільнення Бучі глава держави Володимир Зеленський вручив орден «Золота Зірка» рідним військового Костянтина Мрочка, який родом із Благодатного Володимирського району. Звання Героя танкісту присвоєно посмертно рік тому.

Як інформувала газета «Волинь», Костянтин

Президент вручив орден «Золота Зірка» рідним танкіста з Волині

Фото зі сторінки Бориса КАРПУСА у фейсбуці.

Вічна пам'ять і шана Герою!

потрапив у першу хвилину мобілізації ще в 2014 році.

Був танкістом-навідником в першому батальйоні 51-ї

бригади, брав участь у боях за Мар'їнку, Маріуполь, Дебальцеве та Іловайськ, воював у складі екіпажу під командуванням молодшо-

«З початком повномасштабного вторгнення росії в Україну воїн повернувся з Ізраїлю, де був на заробітках, і пішов у рідний підрозділ танкістом.»

го сержанта Миколи Тишика. З початком повномасштабного вторгнення росії в Україну воїн повернувся з Ізраїлю, де був на заробітках, і пішов у рідний підрозділ танкістом. ■

росія протягом квітня 2023 року головувати в Раді безпеки Організації Об'єднаних Націй – ООН. Глава МЗС Литви Габріелюс Ландсбергіс іронічно привітав московію з початком головування: «Вітаємо росію з початком головування в Раді Безпеки ООН! З нетерпінням чекаємо на енергійні дискусії щодо пропозиції України про місце призначення ваших військових кораблів».

Міський голова Хмельницького Олександр Симчишин оприлюднив відео першої молитви українською мовою за Україну і захисників у Покровському кафедральному соборі, який після скандалу з побиттям військового перейшов з упц мп у підпорядкування ПЦУ.

Тактична ядерна зброя, яку Москва має намір розмістити в Білорусі, буде дислокована ближче до її західного кордону. Про це заявив посол рф у Білорусі Борис Гризлов.

■ **Болить!**

«Мамо, брат врятував мене від смерті. Піди на його могилу, подякуй...»

Фото з родинного архіву ОВЕРЧУКІВ.

Матвій Оверчук загинув за місяць до свого 27-річчя.

Сіверську поблизу Бахмута, а потім воював у Лисичанську.

– Це його перший і відразу вдалий постріл. Не всі можуть навіть дивитися

це у нього вдавалося. Він обрав ім'я своєму хлопчику, був на пологах. Тепер показуємо йому тата лише на фотографіях, розповідаємо, як він любив грати у футбол... – не стримує сльозу волинця.

За мить пані Людмила каже, що після трагедії щодня згадувала прохання сина бути сильною. Тож намагалася зосередитись на внуках, невдовзі вийшла на роботу. Втім, тоді навіть подумати не могла, що незабаром «бути сильною» проситиме її наймолодший син Андрій, який вирішив піти на фронт добровольцем.

– Спитала: що ж ти наробиш, ти про мене подумав? А він відповів, що все витримаю, бо це заради брата. Пройшов навчання в Запоріжжі, потім його кинули на «нуль». Яюсь подзвонив і каже: мамо, як підеш на могилки, подякуй Матвієві. Він точно мене сьогодні врятував. Ніби хтось відштовхнув, а через мить на місці, де я стояв, вибухнула ракета. Нещодавно Андрій знову потрапив під обстріл, зараз із пораненням у лікарні...

Вдома на воїна чекає дружина та син, якому скоро має виповнитися два роки.

– Він попросив середнього брата Тимофія вивести їхніх дружин і дітей, якщо раптом росіяни прийдуть у Київ. А я вирішила, що з України нікуди не поїду... – каже мама Героїв. ■

Ці слова Людмила Оверчук із Мирославки Рожищенської громади нещодавно почула від наймолодшого сина, який дивом вцілів під час ворожого ракетного обстрілу на передовій. 23-річний Андрій пішов на фронт добровольцем, коли війна забрала рідного брата. Жінка благала його залишитися, але марно. Хлопець пояснив: «Йду виганяти ворогів замість Матвія...»

Ірина КРАВЧУК

– У мене троє синів. Виховувала їх сама, вчила стояти один за одного. Всі переїхали жити у столицю. Коли почалася повномасштабна війна, разом хотіли йти на фронт, але менших спочатку не взяли. Матвій закінчив водний університет, рік служив в армії, тож його відправили на навчання в Яворів, а потім на передову. Вже через місяць його не стало, – ледь стримуючи сльози, пригадує пані Людмила.

Про загибель сина жінка дізналася 24 червня, за два дні після трагедії. До її хати приїхали працівники військкомату й повідомили: «26-річний воїн Матвій Оверчук героїчно загинув у Лисичанську Донецької області, зробивши свій перший постріл із ПЗРК, яким збив ворожий винищувач...»

Згодом командир батальйону Олексій Аксьонов розповів, що того дня о 10-й годині ранку боєць із напарником заступили на чергування, щоб стежити за авіацією противника. Через 45 хвилин Матвій помітив російський літак і здійснив перший у підрозділі вдалий пуск «Ігли», ціль було збито.

– Майже миттєво в наш бік полетіли мінометні міни. Ми знали, що винищувачі працюють у парі. Думали, що другий пілот відвернув, але гірська місцевість дала йому змогу спуститися нижче і сховатися. Він з'явився в небі несподівано, ракета влучила в позицію, де перебував Овер (позивний Героя). Я побіг туди, підповз до нього, але зрозумів, що вже не зможу допомогти, – пригадав Олексій Аксьонов.

За його словами, Матвій був дуже грамотним бійцем. Спочатку брав участь в охороні командного пункту у

«**Спитала: що ж ти наробиш, ти про мене подумав? А він відповів, що все витримаю, бо це заради брата.**»

на літак, не всі готові встати на повний зріст, аби випустити ракету по цілі. Крім того, багато хто стріляє, але не всі влучають, – каже Олексій Аксьонов.

На жаль, боєць став першою втраченою зенітно-ракетною взводною мотопіхотною батальйоном 10-ї бригади. Невдовзі йому мало виповнитися 27.

– Матвій і Тимофій народжені в один день, 30 липня. Між ними два роки різниці, вони завжди святкували разом, а цьогогоріч довелося йти на кладовище, – каже пані Людмила.

Пережити горе їй допомагає дружина полеглого сина, Юлія, а також їхній однорічний синочок Мирон, якому на момент загибелі батька було всього 4 місяці.

– Вони побралися два роки тому, жили в Києві, мріяли збудувати будинок. Син хотів спроектувати його сам,

«**Поліцейські встановили причетність фігурантів до заволодіння коштами вісьмох громадян. Проте ошуканих значно більше.**»

певняли близьких, що володіють інформацією про місцеперебування їхніх родичів, навіть обіцяли організувати телефонну розмову і посприяти у звільненні з полону. Звісно, за певну винагороду, суми якої коливалися від 3000 до 30 000 гривень. Завдаток пропонували скинути на карту, решту – «після звільнення».

З метою конспірації учасники угруповання заздалегідь придбали мобіль-

ні телефони та сім-картки різних операторів, які постійно змінювали. Після отримання коштів на рахунки підконтрольних осіб блокували потерпілих та вимикали телефони.

Під час слідства поліцейські встановили причетність фігурантів до заволодіння коштами вісьмох громадян. Проте, за наявною інформацією, ошуканих значно більше.

Оперативники управління стратегічних розслідувань у Рівненській області та відділу протидії кіберзлочинам спільно зі слідчими обласної поліції провели обшуки за місцями утримання та проживання фігурантів. Вилучили планшети, мобільні телефони, сім-картки, банківські картки та «чорнові» записи.

Після проведення необхідних процесуальних заходів буде прийнято рішення про повідомлення підозр трьом засудженим та їхнім співникам. Кримінальне провадження розслідується за ч. 3 ст. 190 (шахрайство) Кримінального кодексу України. ■

■ **О часи! О звичаї!**

Прямо з-за ґрат обіцяли посприяти у звільненні з полону

Розробили шахрайську схему троє засуджених за майнові злочини мешканців Донецької та Рівненської областей. Вони залучили й осіб «з волі». Саме на їхні імена були оформлені банківські картки, на які потерпілі переказували кошти

Оксана СКРИПАЛЬ

Згідно з планом, фігуранти, що відбували термін у виправній колонії, телефонували рідним військовослужбовцям, які вважаються зниклими безвісти чи перебувають у полоні. Інформацію про рідних знаходили у соціальних мережах.

Представляючись військовими, за-

У Повітряних силах підтвердили, що використовують бомби, які називаються JDAM. Як заявив речник Повітряних сил Юрій Ігнат, це бомби західного зразка, якими наша авіація доволі успішно завдає ударів по важливих цілях. Ці бомби дещо меншої потужності, але надзвичайно високоточні. Хотілося б мати таких бомб побільше, аби забезпечити успіх на фронті.

В Україні необхідно розмінувати близько 470 тисяч гектарів сільськогосподарських земель на території дев'яти областей. Такі дані оприлюднила пресслужба ДСНС, спираючись на план, затверджений на засіданні Національного органу з питань протиміної діяльності.

Міністерство закордонних справ Франції підтвердило інформацію про загибель французького добровольця, який воював на боці України в лавах Інтернаціонального легіону. Воїн став восьмим громадянином Франції, який загинув за Україну.

Погляд

Павло КЛІМКІН,
дипломат, експерт
закордонних справ України

Вчителька доносить директору, директор – у поліцію

Люди на росії не відчувають, що стають моральними виродками – це їхня нормальність

Для тих, хто досі думав, що російсько-українська війна – це «війна пугіна», історія в Тульській області стала навіть не холодним, а льодяним душем.

Дівчинка 13 років (*Маша Москальова. – Ред.*) робить малюнок, на якому написано «Ні війні!». Нічого більше. Вчителька доносить директору, директор – у поліцію. Батька, який є єдиним для неї членом родини, арештовують і звинувачують у дискредитації російської армії та засуджують на 2 роки, дівчинку хочуть віддати в прихисток. Батько тікає, але його схопили у мінську в результаті спільної операції білорусів та рф.

Ця історія – дзеркало життя сьогоднішньої росії. Доноси там стали такими ж рутинними, як за Сталіна.

Люди не відчувають, що стають моральними виродками – це їхня нормальність. Вони позбавлені емпатії та співчуття, а для чого вони їм? Репресивна машина працює на повну силу.

Цю історію, як й інші такі самі, слід розповідати як нашим друзям, так і тим, хто намагається «пропетляти». Вони досі часто кажуть, що не сприймають «колективного покарання» – в юридичному сенсі, можливо, це і правильно. Але російське населення не просто хворе на жорстокість та відсутність емпатії – це його звичайний стан. І винятки з цього правила тільки його підтверджують. Люди, які є матеріалом та засобом, з цим згодні, більш того, для них це ОК, вони не уявляють собі іншого життя, а точніше сказати існування. І врешті-решт це ще один доказ, що поки що інших опцій, крім перезавантаження рф або її стратегічного стримування, у цивілізованого світу немає. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Анатолій КОРНІЄНКО – боєць із селища Люблинець Ковельського району;

Вадим ГУНЬКО – боєць із села Перевали, що на Турійщині;

Ігор КУНЧИК – боєць із села Підбереззя, що на Горохівщині;

Сергій БОРДЕАНУ – боєць із села Білин Ковельського району;

Олександр КОСАРЕВ – боєць із міста Ківерці;

Олександр ЛЯШУК – боєць із села Копилля, що на Маневиччині;

Володимир ХАРКОВЕЦЬ – боєць із селища Ратне;

Тарас БРАЙЛОВСЬКИЙ – боєць із міста Луцька;

Ігор ДЗІХ – боєць із міста Луцька,

Руслан КОРДОНЧУК – боєць із села Угринів Луцького району;

Сергій ФЕДІН – боєць із міста Луцька;

Олег ХРИЩУК – боєць із міста Луцька;

Юрій РУДЧУК – боєць із села Любче, що на Рожищенщині;

Анатолій ПИВОВАРЧУК – боєць із села Рудка-Червинська Камінь-Каширського району;

Юрій БОЙЧУК – боєць із села Черкаси Ковельського району;

Данило ГЕТЬМАН – боєць із міста Луцька.

■ Прямая мова**«Путінці переплюнули гітлерівців: уже вивозять український чорнозем»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, у річницю звільнення Бучі:

«Буча й Бучанський район. 33 дні окупації. Понад 1400 смертей, із них 37 – дитячі. Понад 175 людей знайдено у братських могилах і камерах тортур. 9000 російських воєнних злочинів. 365 днів, як це знову вільне українське місто. Символ звірства армії країни-окупанта. Ніколи не пробачимо. Покараємо всіх винних».

Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ України, пояснив, чому не можна сприймати майбутній наступ ЗСУ як «вирішальну битву» у війні:

«Ми повинні будь-якими засобами протидіяти сприйняттю контрнаступу як вирішальної битви війни. Усі війни – це серія битв, і якщо цей наступ розглядається як критичний, але не приведе до 100-відсоткового звільнення нашої території, то деякі люди можуть сказати, що це була остання вирішальна битва, і тепер ми маємо подумати про альтернативний сценарій. Для Києва немає альтернативи повному відновленню територіальної цілісності».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, про упц московського патріархату:

«Путін розв'язав війну та вбив десятки тисяч православних українців, але церква московського патріархату не проклинала путіна та керівництво РФ за масові вбивства православних. Але коли Президент України та міністр культури ухвалили законне рішення щодо передачі державного історичного пам'ятника лаври (Києво-Печерської. – Ред.) іншій конфесії, церковне керівництво почало сипати відкритими погрозами та прокляттями. Прокльони Павла (екснастоятель лаври, якого посадили на 2 місяці під цілодобовий домашній арешт. – Ред.) доводять, що московська церква відкрито вступила у конфлікт з Українською державою. А церква, яка ненавидить, далека від духовності. Вона є інструментом впливу іноземного агресора, не має ніякого права здійснювати антидержавну діяльність під час війни».

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент України, про те, як реагувати на ймовірне розміщення російської ядерної зброї в Білорусі:

«Лукашенко – це старий слабкий військовий злочинець. Білорусь є агресором, з білоруської території російські війська наступали на Київ і вчинили злочини в Бучі, Ірпінні, Гостомелі, Ворзелі, на Чернігівщині, вбиваючи сотні людей. Лукашенко разом із путіним є співагресором. І зараз від нього нічого не залежить, він лише іграшка путіна, а не президент суверенної держави, ось і все. Тому з Лукашенко немає сенсу вести жодні переговори».

Петро ОХОТІН, політтехнолог, воїн ЗСУ, вважає, що українська нація буде «різнокольоровою»:

«...Після війни ми повинні вболівати за те, щоб країна нормально приймала інші таланти, попри колір шкіри чи національність. Росіяни мріють бачити нас обмеженими етнічно? Не дочекаються. Ми будемо країною стартапів, авантюристів (куди без них) і науки. Це краще, ніж мати видом економічної діяльності нації експорт мізків і необроблену сировину».

Віктор МУЖЕНКО, колишній начальник Генерального штабу ЗСУ, про те, якою Україна буде через рік:

«Думаю, будемо десь на фінішній прямій до закінчення війни. «Цей дощ надовго». Якщо тільки якісь політичні домовленості не перервуть цей процес війни. Наприклад, воєни або взимку для проведення якихось виборів. Не знаю... Війна сама по собі не закінчиться. Вона триватиме до тих пір, поки росія не досягне своєї мети або поки ми її не розгромимо на полі бою. Це місія сьогоднішньої України. Нам до цієї мети треба йти, боротись і перемагати».

Павло БОНДАРЕНКО, про оголошення про продаж українського чорнозему, які з'явилися в Росії (у мішках по 50 кг):

«На Росії почали продавати крадений український чорнозем. Не ховаючись і не соромлячись. Дехто вже встиг провести паралелі з 1942–1943 роками: мовляв, так чинили нацисти. Насправді вивезення німцями під час Другої світової війни українського чорнозему – радянський фейк. Один із багатьох міфів. Німці педантично вели підрахунок усього, що везли у фатерлянд: від залізної руди і пшениці до картин та вугілля, але чорнозему у списках не значиться. І тут путінці переплюнули гітлерівців».

Роман ШРАЙК, блогер, про основні критерії для початку наступу ЗСУ:

«1. Російські сили мають максимально видихнутися, довбаючись об Бахмут, Авдіївку, Мар'їнку, Вугледар. Є надія, що це відбудеться протягом найближчих тижнів, тобто у квітні. 2. Україна має отримати західне озброєння, а також навчити і скоординувати сили наступу. Теж у процесі. 3. Має закінчитися бездоріжжя. Торік, наскільки я пам'ятаю, ґрунт підсох у другій половині квітня. Також необхідно зауважити, що, хоч є приводи поспішати, якість підготовки має бути на першому місці. Розумію, що все буде непросто, вірю у ЗСУ».

Дмитро ЧЕРНИШОВ, журналіст, про допомогу Заходу:

«Я чудово розумію почуття людей, які скаржаться на недостатню допомогу Заходу – у нас тут солдати щодня гинуть, а ви там зволікаєте... Але було б чорною невдячністю казати, що Захід зрадив Україну. В цьому тисячолітті жодній країні світу не допомагали так, як зараз допомагають нам. Уявімо на хвилину, що цього б не було. Поза сумнівом, без допомоги Заходу Україна була б розгнана на полі бою. Тож не будемо знецінювати допомогу Заходу. Низький уклін йому за те, що він робить для України».

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Фонд Порошенка з волонтерами передав на фронт уже 13 таких лазне-пральних комплексів, ще кілька десятків – якраз у роботі.

Таємна зброя: що кажуть військові про... мобільні лазні

«Гарячий душ після окопів – це як рай після пекла»

Ольга СОКОЛОВА

Військові 77-ї окремої аеромобільної бригади ДШВ, яка воює в районі Бахмута, розповіли про те, як вдається вирішувати побутові питання. Як відомо, Фонд Порошенка з волонтерами забезпечує фронтові бригади мобільними лазнями. «Хлопці скинули відео з «передка», де працює наша таємна зброя. Так-так, саме лазне-пральний комплекс. Зверху – маскувальна сітка, всередині душ, 2 тонни гарячої води, є світло та тепло», – похвалився Порошенко.

Військові розповідають: гарячий душ після окопів Донеччини – це як рай після пекла. «Дуже вдячні мої побратими з Бахмута, які зараз перебувають на передовій, «на нулі». В самому пеклі, в самому Бахмуті. Приїжджають у цей чудовий «миючий агрегат», який ми отримали. Ніколи б не подумали, що на війні можна приїхати з Бахмута і помитися, відчути себе людиною, повернутися назад у цивілізацію. Вдячні не тільки у 77-й бригаді, а й усі хлопці, бо ми пускаємо помитися, привести себе в порядок,

щоб з новими силами повернутися назад, у бій», – розповів боець.

Як працює комплекс. Для нагрівання води використовують тверде паливо, електрику забезпечує потужний генератор. Подача води дуже економна, тож витрати незначні. «Температура дає швидко. Якщо вода 20 граду-

« Хлопці кажуть: як з раю виходять. Особливо ті, хто з «передка», які тижнями у болоті. »

сів, за 20 хвилин нагрівається до 40. Коли ми виїжджаємо, у нас із собою два баки води – це дві тонни. Дві роти вільно можуть помитися – тим паче крани економні. Хлопці кажуть: як з раю виходять. Особливо ті, хто з «передка», які тижнями у болоті», – пояснюють бійці.

Порошенко зауважує: побутове питання на фронті вкрай важливе, адже це впливає на бойовий дух: «У деяких підрозділах раніше використовували бутлі з водою

замість нормального душу. Або ж совкові іржаві бані, яких майже не залишилося. Ну і, звісно, ні пральних машин, ні сушилок там немає».

Мобільні лазні – це спільний проект Фонду Порошенка та ГО «Справа громад». Лазне-пральні комплекси (вони ще й перуть!) спеціально розробила бригада інженерів. Щоб прискорити процес їхнього виготовлення, військові підрозділи самі передають волонтерам порожні контейнери та причепи, а майстри їх обладнують під банно-пральні комплекси.

«Потреба ЗСУ у таких комплексах – 1100–1300 штук. Біда в тому, що рідко хто з великих благодійних організацій звертає увагу на цю найпростішу та найголовнішу побутову потребу будь-якого військового», – зазначає волонтер Юрій Бірюков. Наразі Фонд Порошенка з волонтерами передав на фронт 13 таких комплексів, і ще кілька десятків – якраз у роботі.

Долучайтесь до збору коштів на сторінці ГО «Справа громад»! А Фонд Порошенка як мінімум подвоїть зібрану суму. ■

■ У номер!**Вимагав хабаря у 1100 доларів**

За ці гроші суддя мав закрити справу щодо нетверезого водіння

Влад НОВИНСЬКИЙ

Про викриття служителя Феміди повідомила прес-служба НАБУ. За даними слідства, суддя одного з районних судів Рівненщини через адвоката-посередника просив громадянина надати 1100 доларів за закриття справи щодо водіння в нетверезому стані, яка перебувала у нього на розгляді.

Одразу після отримання грошей суддю та адвоката затримали. Попередньо справу кваліфікують за ч. 3 ст. 368 ККУ (отримання хабаря). Санкція статті передбачає від 5 до 10 років ув'язнення. ■

Вітаємо!

Цими днями вітання з ювілеєм приймає лучанин, ексначальник відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП України у Волинській області полковник поліції

Сергій ПОТОРАСЬ.

4 квітня йому виповнилося 50!

Шановний Сергію Васильовичу!

Адресуємо Вам найщиріші вітання з нагоди знакової дати. Дружбою з Вами гордяться всі, хто знає Вас. На високій посаді головного поліцейського Горохівщини, а відтак Рожиченщини Ви були найперше людиною честі, офіцером, у якого порядність, інтелігентність, людяність були невід'ємними від професіоналізму. Коли в Україні почалася війна, Ви одним із перших пішли на фронт боронити рідну країну. І цим усе сказано!

Ми бажаємо Вам міцного-міцного здоров'я, родинних гараздів, достатку в мирній Україні. З роси і води Вам, ювіляре! Цінуємо Вас! З такими чоловіками, як Ви, Україна буде! Перемоги нам усім!

З повагою друзі з Горохова і з газети «Волинь».

3 квітня розпочалася реєстрація абітурієнтів на складання національного мультипредметного тесту. Вона триватиме по 3 травня включно. Український центр оцінювання якості освіти повідомив, що забезпечить реєстрацію в безпаперовій формі. Для цього абітурієнтам потрібно буде за допомогою спеціального сервісу створити персональний кабінет. Обов'язковими для складання будуть українська мова й математика плюс третій предмет на вибір.

Лише 36% українців говорять, що їхні родичі мають однозначний намір повернутися в Україну. Ще 31%, може, повернуться, якщо матимуть роботу. Згідно з опитуваннями Інституту майбутнього, 22% взагалі не планує повертатися.

■ Незламні

«Втратив ноги і тепер маю 6 залізних»

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ІСТОРІЯ
ВПЕРТОГО ЧОЛОВІКА»

...Українські війська поступово тиснули рашистів на Харківсько-му напрямку. День поранення, 24 серпня, Олександр пам'ятає в деталях. Він пригадує, як прокинувся о третій ранку, все село було в синьо-жовтих стрічках, прапорах. Це вражало: пізно ввечері, коли бійці поверталися з позицій, нічого з цього ще не було – місцеві багато попрацювали, щоб зробити свято собі та військовим... День був спекотним, і хлопці вирішили використати перерву на обід. Вони постійно були втомлені – лягали о 10-й чи 11-й вечора, вставали о 3-й чи 4-й. Тому, пообідавши, вирішили подрімати – бійці лягли під розлогим горіхом, за яким не було видно позиції, Олександр вирішив, що безпечніше все ж в окопі. Зручно вмоствившись, він зняв із себе броню.

«І я почав засинати, як в один момент – ніхто не почув ні свисту, ні виходу – відчув страшний біль у ногах, і на мене зсунулася земля. Я почав кричати». Побратими були живі, вони розкопали його, швидко наклали турнікет і викликали евакуацію. Військовий каже, що відразу зрозумів: такий сильний біль не віщує нічого доброго. Ще перед

«Не втрачайте шансів, що у вас під ногами, або й у ногах».

Те, що доведеться жити по-новому, Олександр став усвідомлювати тільки тоді, коли пересів на візок і почав рухатися вулицями. У Києві це було ще не так складно, але у Рівному та Львові, де повно бруківки, «майже нереально їздити на візку», розповідає військовий. Також він помітив, що люди часто опускають очі, побачивши ампутації. Це помітила і львівська фотографка Марта Сирко, і вона за-

Фото із сайту rivnepost.rv.ua.

ся і тішився, як дитина. Акул вже не боявся – зазвичай вони відкушують ноги», – написав він у щоденнику.

Зараз Олександр на нових ногах живе повним життям. Навчається в школі публіцистики, де викладають такі відомі письменники, як Юрій Андрухович, Оксана Забужко, Любка Дереш та інші. Військовий сподівається, що це сприятливо позначиться на його книжці, робоча назва якої «Історія впертого чоловіка».

Ще він планує працювати в Superhumans, щоб допомагати з реабілітацією побратимам.

Він оглядається на своє колишнє життя без ностальгії. «Скоріше з вдячністю, – каже 26-річний Олександр Будько. – Я вдячний своїм ногам за те, що так багато ходив, так багато де був, так багато зміг побачити. Думаю, це дало мені поштовх, розуміння і навички, які я можу використати зараз, стоячи на протезах. Не втрачайте шансів, що у вас під ногами, або й у ногах», – радить військовий тисячам своїх читачів. ■

Фото із сайту rivnepost.rv.ua.

«Протези можна змінювати. Тому зараз у мене 6 ніг, я наче павук», – жартує Олександр.

«Вдячний своїм ногам за те, що так багато ходив, так багато де був, так багато зміг побачити. Думаю, це дало мені поштовх, розуміння і навички, які я можу використати зараз, стоячи на протезах.»

прибуттям на фронт він підгледів ідею записувати свою групу крові не тільки на шевроні, а й на штанях та берцях, і коли його несли на ношах, тішив себе думкою, що хоч на ньому немає бронезилета з шевроном, на берцях написи мали зберегтися.

У щоденнику Олександр згадує, як підняв голову, щоб переконатися в цьому та побачив, що від берців мало що залишилося. Ніг не відірвало, але їм не було на чому триматися. «Це була просто каша з кісток, м'яса, штанів та берців. А на лівій ступні відірвало всю м'язову тканину, подрібнило кістки і залишилися тільки пальці та сухожилля», – розповідає він.

Військовий каже, що йому «найбільш прикро», що все це відбувалося під час Харківського контрнаступу, а він так хотів «дотягнути хоча б до Ізюма».

ЖИТТЯ НА ВІЗКУ

У сусідньому селищі Барвінкове Олександрові провели першу ампутацію. Далі його завезли в лікарню в Харків, потім у Полтаву. Олександр нарікає на неналежну медичну допомогу. «Я там (у Полтаві. – Ред.) почав фактично загинувати, і лікарі ніяк не хотіли відпускати мене в Київ чи додому в Рівне у шпиталь, як не просили. Зрештою, через волонтерські зв'язки друга мене прийняли в центральному шпиталі в Києві, і там ще раз зробили дві ампутації», – каже військовий.

просила Олександра на фотосесію, щоб показувати людям «живі монументи», найближчих свідків війни, якими, на її думку, треба захоплюватися так само. Він погодився, щоб надихнути побратимів теж не соромитися. «Як я чув, деякі хлопці погоджувалися на фотосесію після моїх фото, і люди помалу переоцінюють ситуацію, яка є і буде в нашій країні».

ПРОТЕЗИ ТА ЗНАЙОМСТВО
З АМЕРИКОЮ

Через три місяці після поранення Олександрові поставили «ідеальні протези», але він подав також заявку в фонд Revived Soldiers Ukraine, який допомагає протезувати українських військових з 2014 року, і через декілька місяців потрапив у США.

Там йому поставили спеціальні спортивні протези, одні бігові, а другі – для кросфіту, бо військовий до війни активно займався спортом, а тепер хоче ще й почати професійно бігати. «Протези можна змінювати залежно від мети. Тому зараз у мене шість ніг, я наче павук», – сміється Олександр.

Навчитися бігати на протезах складно, але у нього є мотивація: у липні в Дюссельдорфі пройнуть Ігри нескорених.

У Маямі Олександр здійснив ще одну свою мрію – побачив океан, і переконався, що у нього виходить плавати без протезів. Це було вперше після поранення. «Я сміяв-

росія переважає Україну в повітрі у 5–6 разів, тому Україна потребує багатоцільових літаків F-16, які можуть вражати повітряні, наземні, надводні цілі. Про це заявив речник Повітряних сил ЗСУ Юрій Ігнат.

Українські міста Одеса (22-ге місце), Дніпро (26-те), Харків (37-ме), Київ (51-ше), Львів (74-те) увійшли до сотні найнебезпечніших міст Європи за рівнем злочинності. Найнебезпечніші у рейтингу – англійський Бредфорд, французький Марсель та італійська Катанія.

Два батальйони з німецькими бойовими танками Leopard-2 і чотири батальйони з Leopard-1 планують відправити в Україну. Про це заявив міністр оборони Німеччини Борис Пісторіус. Загалом буде передано 160 одиниць техніки.

Через чинний цьогоріч воєнний стан звичних трьох віхідних на Великдень не буде. 17 квітня 2023 року, на другий день Пасхи, українці працюватимуть.

Президент Володимир Зеленський 5 квітня відвідає Польщу на запрошення очільника країни Анджея Дуди. Під час візиту Зеленського до Варшави буде розмова про передачу бойових літаків.

Погляд

Катерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст України

«Ті, хто на «нулю», не прочитають, а люди, які в тилу, скажуть, що «ми не послали»»

Ці слова написала мені у вайбері Наталія Висоцька із села Цегів, що на Горохівщині, після того, як у нашій газеті була опублікована розповідь про її сина, який загинув за Україну в неповні двадцять два роки

До речі, на передову «Волинь» таки потрапляє – щотижня за сприяння спонсорів, зокрема групи компаній ТМ «Вілія», три тисячі примірників нашої газети волонтери доставляють бійцям, котрі несуть службу і на Волині в прикордонні з білоруссю, і на Сході України. Тож і там прочитають. А от стосовно того, що під час війни, на фронтах якої вирішується доля України й кожного з нас, хтось може сказати мамі Героя це цинічне «ми не послали», хотілося почути від жінки більше. Невже таке може бути?

Ніби відчувши цю думку, Наталія Василівна, як кажуть, навздогін короткому повідомленню відразу зателефонувала, і ми поговорили. Й не раз – і я їй дзвонила, аби поспілкуватися й одержати дозвіл на винесення її болю й думок довкола нього на широкий загал. Хоч у принципі до проблеми, яка сьогодні, судячи з того, на що натрапляєш у фейсбуці, зачепила не лише цю згорьовану жінку, у будь-якому випадку звернулася б...

Тепер я розумію, чому Наталія Висоцька не відразу погоджувалася, аби розмова з нею про втрату сина була оприлюднена в газеті. Вона вже й до цього читала в соцмережах адресоване їй вбивче: «Що, хотіла заробити?» От, мовляв, і заробила... А це ж, певно, була думка, якщо в газеті про сина напишуть, то хтось дорікне, що тепер ще й «от так прославилася». Тим більш вдячна Наталії Василівні, що і на публікацію про сина свого часу вона таки погодилася, й на те, аби з'явилися ці рядки.

З вдячністю говорила жінка про односельчан, які допомагали, коли треба було зібрати гроші на тепловізор для Вані, – скинули дуже швидко кошти на його картку («бо ж добре знали, що коли я відправляла передачі на передову з кавою, ковбасою, шарпетками, то ящиками – тобто не лише для свого сина, а й його побратимів»). Але, виявляється, серед них є й ті, хто якраз казав: «Ми не послали» чи «Ну що, заробила?». Або: «То що нашим дітям вже й не жити, якщо твій син загинув?». З приводу останнього – стосовно того, що життя триває, незважаючи ні на що, – жінка говорить: «Звичайно, й у війну одружуються, народжують дітей, влаштовують хрестини... Але, люди добрі, нащо це виставляти у фейсбуці?! Може, в той час, коли ви веселитесь, хтось одержав повідомлення про загибель рідних? Схаменіться!..»

А ще мамі Героя особливо болить, коли односельчани (йдеться, за її словами, про ревних прихильників московського патріархату, які й у війну, яку розв'язали росіяни, так і не прозріли), ніби й співчужають її горю, але при цьому кажуть: «Нащо ти його пустила?» чи: «Молоде ще, дурне – то й пішло...». І найчастіше: «На все воля Божа...» Тобто вони хочуть просто вирити в Господа – такі собі пацифісти, які проти війни, проти того, щоб стріляли. «То виходить, я погана мати, що не сховала сина в Польщі й не вберегла від війни? – дивується жінка. – Якщо вже мова про те, «нащо пустила», то я Ваню в перші дні війни просила, аби спочатку трохи на блокпосту постояв. Але чула у відповідь: «Мамо, ти що не бачиш, звідки нападають? Чого я тут буду стояти?».

От таким був Іван Висоцький – не з тих, котрі чекають, аби хтось інший своїми руками «жар загрибав». Як і його батько Володимир, який уже другий рік служить. Зараз, як розповіла жінка, чоловік проходить навчання з освоєння американської зброї перед відправкою в зону боїв. За власні кошти він купив автомобіль і після того, як цей транспорт був дооснащений відповідно до потреб фронту, передав його своїй частині. Хоч сам – кулеметник і їздитиме на бетеері, тож машина йому й не знадобиться. Серед захисників і швагро Наталії Василівні, і племінник. І налаштовані вони так: Івана, на жаль, уже не вернути, але за нього і тисячі інших українців клятому ворогу треба відомстити. ■

У кожного свій фронт

Мама 13 дітей: «Сьогодні моя душа із синами, які боронять Україну»

Катерина ЗУБЧУК

Олександр на навчанні в Англії: він, четвертий зліва, тримає прапор Великої Британії.

Зустріч із Сергієм під час його навчання в Академії сухопутних військ.

«МАМО, ПЕРЕДАЙ УСІМ, ЩО Я ЇХ ДУЖЕ ЛЮБИВ»

— Тепер удома зі мною лише наймолодша, сімнадцятилітня Оля, — розповідала жінка, коли мова зайшла про те, що загалом десять прийомних дітей було в подружжя. — В Одерадівській школі вчиться — в одинадцятому класі. А старші вже, як кажуть, — поміж людьми. Дівчата заміж повиходили, хороші сім'ї мають, онуків подарували. З десяти прийомних дітей лише одна Вероніка відійшла від нас — мама її, повернувшись із ув'язнення, забрала, оскільки не була позбавлена батьківських прав. А всі інші, хоч і живуть окремо, залишаються нашими.

Із того сумного, про що не могла не сказати Марія Антонівна, — це втрата чоловіка. П'ять років, як не стало її Миколи («далися взнаки травми, яких він зазнав в молодості в страшній автодорожній пригоді»); з ним удвох і своїх кровних трьох дочок ростили, і прийомних дітей піднімали. А з того, чим зараз найбільш переймається, — це, звичайно, війна, розв'язана росією.

— Сьогодні моя душа із синами, які боронять Україну, — каже жінка. — Сергію (прізвище його Сіхук. — Авт.), який свого часу навчався у Волинському ліцеї з посиленою військовою підготовкою, згодом закінчив Академію сухопутних військ у Львові. Дали йому направлення в 1-шу танкову бригаду, яка дислокувалася в Чернігові. Відслужив там пів року й потрапив на Донеччину...

У січні 2022 року в нього була ротація, а вже в лютому він знову був на Чернігівщині, де прийняв перший бій на кордоні з росією.

— Не знаю навіть, чи можна про це писати, — говорить Марія Антонівна, але розкажу... Одного дня подзвонив мені Сергію, і з його слів я відчула, що він хоче попрощатися. А що ще можна подумати після такого: «Мамо, передай усім, що я їх дуже любив!»? Підроздумав, яким він, старший лейтенант, командував, опинився в оточенні. Іхній настрій відображали слова сина: «Мамо, хлопці божевільні!...». І тоді я сказала йому: «Синочку, вимай мобілку на гучномовний зв'язок». Він так і зробив. І я вже не тільки з ним розмовляла, а й із тими солдатами, що були поряд. Не знаю, де

Всі маєте бути в мені!» А виговорившись, впала на коліна й до ранку, поки не розвиднілося, молилася. Просила Бога, щоб зберіг хлопців. А там і Сергій зателефонував, сказав втішне: «Мамо, все добре, нам дали підмогу...»

Після Чернігова була ротація на Черкащині. Минали тижні війни, місяці — мінявся, як пригадає Марія Антонівна, її Сергію. І вона почула згодом від нього таке: «Мамо, я раніше думав: «Як можна стріляти в людей?». По танках — то нормально, а щоб по живих мішенях, то здавалося, рука не підніметься... Після Чернігова я б російських окупантів уже готими руками душив, якби не вистачало снарядів. Побачив, що це звірі, а не люди — і жалю до них не може бути ніякого». Був Сергій за рік війни і на Донеччині. Мав дві контузії, поранення, але щоразу, підлікувавшись, вертався в стрій, «бо хто, як не я?». А ось додому вдалося йому потрапити нещодавно лише на п'ять днів.

Перш як сказати про другого сина-воюка, Марія Антонівна показує знімок, на якому він із побратимами.

— Четвертий зліва у першому ряду, то мій Сашко (прізвище його Гошл. — Авт.). Разом із іншими хлопцями він тримає британський прапор. Світлина була зроблена тоді, коли син місяць проходив військово навчання в Англії. Саша відслужив свого часу строкову. А коли почалася повномасштабна війна, то був мобілізований. Потрапив у гірськоштурмову бригаду. Воює там, де зараз найважче. А я тішуся, як побачу його хоч на фото, почую голос по телефону чи одержу есмейску, аби дізнатися, що він живий-здоровий.

«УСІМ НАМ ЗАРАЗ ХОЧЕТЬСЯ ДОЛУЧИТИСЯ ДО СПРАВИ, ЯКА Б ПОСЛУЖИЛА НАБЛІЖЕНУ ПЕРЕМОГУ!»

Але не лише тривоگوю за синів, які воюють, живе сьогодні Марія Прус, — коли почалася повномасштабна війна, вона стала волонтеркою.

— Якось треба було відправити передачу Сергієві, який після чергового бою (танк горів!) вийшов, вважає, в одних трусах, — розповідає жінка. — Купила термобілизну, одяг, медикаменти, «бриюче й миюче»... А як відправити? Тоді мені й порадили звернутися до благодійників, які періодично їздять на Схід України з

Учні Одерадівської школи долучилися до пошиття білизни для бійців.

вантажами для наших захисників. А згодом і сама почала волонтерити, бо всім нам зараз хочеться долучитися до справи, яка б хоч трошки послужила наближенню Перемоги.

Разом із донькою Юлею жінка вдома робила сукнячки, на які згодилися яблука, заготовлені для узвару, волоскі горіхи. А то накупила капусту, дістала запаси огірків й завезла луцьким волонтерам, з якими налагодила зв'язок.

— А ще взялася в'язати шарпетки. — каже Марія Антонівна, — скооперувалися із завідувачкою Одерадівської бібліотеки Євгенією Собуцькою. Вона організувала жінок, я привозила нитки — й запрацювала наша мініфабрика. А то почула від Сергія, що бійцям потрібні труси: чи могла б передати? А чом ні! Не в магазин пішла чи на базар, а вибрала вигідніший (дешевший) варіант. Дістала з шафи підодіяльники в квіточки й сіла за швейну машинку. Одну партію передала, другу... 125 штук сама пошила. Але ж як-не-як — літа вже не ті: як посиджу з ранку до вечора, не піднімаючись, то аж спина пече. Ось тоді я подумала, що в Одерадівській школі є швейні машинки. Переговорила з директором навчального закладу Тетяною Угринович — вона пішла назустріч. Привезла я викройку, труси як зразок, які сама майструвала, — й почалась робота. І як ви думаєте, що найперш узявся за шиття? Хлопці. Стоять під дверима майстерні, поки відкриють, щоб першими заскочити й зайняти місце за машинкою, яких всього вісім.

А останнім часом у Марії Прус з'явилася ще одна ідея. Жінка показує чорну футболку з вишитим на грудях тризубом. Таку вона вислала якось своєму Сергієві, а хлопці-побратими побачили й собі захотіли мати. Тож Марія Антонівна замовила в одного з підприємців футболки. Завезе їх в Одерадівську школу — дівчатка вишиватимуть. Будуть для бійців подаруночки.

«ЯКБИ ЗАБРАВ ХТОСЬ РОКІВ ДЕСЯТЬ, ТО ШЕ Б КІЛЬКО ОБДЛЕНІХ МАЛЮКІВ ПІДНЯЛА НА НОГИ»

Звичайно, в розмові з Марією Прус ми не раз вертали до того, як то двадцять років тому вона прийняла рішення про створення прийомної сім'ї. Це ж у сорок дев'ять (стількі жінці тоді виповнилося літ) її життя ніби по другому колу пішло — а можна ж було, маючи дорослих дочок, уже жити спокійніше. І стосовно того «жити спокійніше» Марія Антонівна сказала: — Якби забрав хтось років десять, то ще б кількох дітей, обдлених долею, підняла на ноги. Моя біда (а таки, думаю, не біда, а радість. — Авт.), що я не відчуваю свого віку. Ще мене директор Будинку культури й на сцену може витягнути...

До речі, жінка не лише сама старалася допомогти дітям-сиротам — цей приклад підхопила і її донька Наталя — разом із чоловіком вони взяли на виховання двох дівчаток і хлопчика, котрі були позбавлені батьківського піклування. До доброї справи долучилися й інші односельчани, тож у Сьомоках загалом двадцять двох сиріт знайшли сімейне тепло.

...І насамкінець як не сказати про таке. Овдовівши, Марія Прус відчула, як непросте в хазяйстві без чоловічих рук. І якось, нібито на жарт, сказала знайомій, щоб допомогла знайти приймака. А цей жарт закінчився тим, що вона взяла того приймака із... будинку для престарілих, який у сусідньому селі Білосток. Подзвонив їй Володимир Кулиш, якому дістався номер її телефону (родом він із села Садів), поговорили. Запросила жінка його до себе. Познайомила з дітьми. Мову повела, чи не проти вони, щоб цей чоловік жив з нею. А ті взяли й підтримали матір: мовляв, аби тобі добре було. Тож чоловік, який ніколи не знав домашнього тудишки, перебрався з казенного дому до Марії Антонівни. І прийняла його жінка, як малу дитину, котра потребувала тепла, котру треба було ще навчити, як то жити в сім'ї. Бо такий уже вона «вічний виховател», як сама каже. ■

Нашого цвіту по всьому світу!

Горохівчанин з Америки допомагає бити росіян

Горохівчанин Василь Грив (праворуч) у великій волонтерській міжнародній команді, яку гуртує наш земляк із Борочича Леонід Марцинюк.

Закінчення. Початок на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ЖИТИ, ЯК ЖИВ ДОСІ, ВЖЕ НЕ ЗМІГ...»

На запитання про смуток за отчим домом, який він покинув 25 років тому, вирушивши за океан, за українською мовою та звичайно герої цієї публікації відповідає щиро: ніколи не мав часу на журу. Треба було працювати, з дружиною Антоніною виховувати трьох діточок (четвертий син народився вже в Айдахо). Роботою не перебирав: був механіком, заробляв у брокерських компаніях, пробував себе як перекладач, «виріс» до начальника департаменту по будівництву й тепер очолює будівельну

компанію. Словом, за тридев'ять земель пан Леонід швидко нажив добру славу українця-господаря, диякона церкви Full Gospel Slavic Church (Слов'янська церква повного Євангелія) й патріота, в серці якого довку не загоїться рана від звістки про війну.

Вона застала його на гостинах у доньки в Каліфорнії. Пригадає, що в ту страшну мить усі плани перекреслила одна думка: «Жити, як жив досі, вже не можна, бо треба щось робити для захисту України». З нею й поспішив повернутися в Айдахо. Дорогою вслухався в кожне слово радіореporterів, уявляв жахи, які ворог робить з рідними землями та людьми, й водночас споглядав вражаюче до сліз: своє обурення росіян-агресорів Америка висловила тисячами синьо-жовтих прапорів. Люди стояли з ними вздовж трас, на мостах, перехрестях

Актуально

Керувати дроном треба вміти не лише щоб знищувати окупантів, а й щоб вирощувати хліб

У професійно-технічному училищі № 27 міста Берестечка відбувся бізнес-сніданок, під час якого освітяни, роботодавці, представники профільних відомств говорили про підготовку кадрів для агропромислового комплексу під час війни

Олег КРИШТОФ

Непевно, найбільше уваги учасники зустрічі приділили проблемі нестачі сучасної техніки у волинських профтехнічних закладах освіти. Звісно, тут ідеться не так про безпілотники, як про імпортні трактори і комбайни, якими нині користуються волинські аграрії. Начальниця управління освіти й науки облдержадміністрації Наталя Матвіюк вихід із ситуації бачить в активному впровадженні дуальної форми навчання, коли теоретичний матеріал учні опановують у закладі, а практичні підхопила і її донька Наталя — разом із чоловіком вони взяли на виховання двох дівчаток і хлопчика, котрі були позбавлені батьківського піклування. До доброї справи долучилися й інші односельчани, тож у Сьомоках загалом двадцять двох сиріт знайшли сімейне тепло.

— З училищем № 27 працюємо вже не перший рік. Це одне з небагатьох ПТУ, яке саме обробляє землю, і це дуже важливо. Ми побачили тут новий трактор, який нещодавно придбали. Ця машина вже допоможе дітям сформувати уявлення про сучасну техніку. Вважаю, що її варто купувати, незважаючи на високу вартість, адже затрачені кошти

Частина учасників приєдналася до наради дистанційно. Вони, напевно, про це пошкодували, адже не скуштували смаколиків, які приготували учні училища.

можна доволі швидко відробити, — значив господарник. Він також подякував директорів закладу Олександрі Лейбуку за відкриття футбольної секції разом із ФК «Волинь», бо це заохоче молодих українців, які бажають займатися спортом, водночас опанувати робітничий фах.

«З училищем № 27 працюємо вже не перший рік. Це одне з небагатьох ПТУ, яке саме обробляє землю, і це дуже важливо.»

Під час зустрічі йшлося також про те, що підвищити популярність профтехнічної освіти можна, пропонуючи учням нові вміння, затребувані на ринку праці. Зокрема, навчаючи дітей управління дронами, за допомогою яких нині

і на дахах будинків. Бігборди рясніли записами: «We stand with Ukraine!» — «Ми стоїмо з Україною!», а в небо до Отця лінула мільйонноголоса молитва про допомогу миролюбному українському народові. Тим часом до Марцинюків, які живуть у місті Бойс, стали телефонувати знайомі й незнайомі люди, які хотіли протистояти агресору духовно й матеріально. Дуже швидко вони об'єдналися в благодійну організацію Idaho humanitarian aid for Ukraine («Айдахо. Гуманітарна допомога для України»).

«НОВИХ СИЛ ДОДАЛИ СЛОВА: «ЯКБИ Я, СИНУ, БУВ МОЛОДШИЙ, ТО ВОЮВАВ БИ ВЖЕ...»

Новоутворена спільнота запрацювала з неймовірною потужністю: пастор церкви Володимир..., медіадиректорка Наталя... і Леонід Марцинюк одразу звернулися до місцевих журналістів. Їхні слова болю транслювали тамтешні телеканали, ширили соціальні мережі. Допомогати Україні повсякчас закликає сайт організації.

— Людський потік не припинявся протягом п'яти днів. Я бачив, наскільки жителі міста перейнялися подіями в Україні, й тоді мені трохи відлягло від серця. В ті перші п'ять днів Бойс зібрав для українців чотири контейнери речей, без яких не обійтися на війні. Принесене й привезене днями й ночами безкорисливо сортували 50–60 людей, — пригадає Леонід Михайлович. — Було, хотів

«В Америці мої друзі-архітектори вже готують проєкти для відбудови зруйнованих міст і сіл!»

допомогти американцям дуже поважного віку нести його чималу гуманітарну ношу, та він не дозволив зробити це словами: «Якби я, сину, був молодший, то воював би вже в Україні». І це самому додало нової енергії, нових сил для роботи.

...Відтоді з Бойса та сусідніх міст штату Леонід Марцинюк і його друзі відправили в Україну літаками й кораблями 7500 коро-

бок з продуктами, одягом, медикаментами тощо, а також надіслали у волонтерські організації багато міст 175 000 доларів. За ці кошти були куплені речі, замовлені захисниками з передової, медикаменти для госпіталів. За ці кошти печуть хліб, купляють продукти, дрова, роблять буржуйки для мирного населення в прифронтових поселеннях, їх витрачають на потреби біженців у західних областях України. Благодійна організація в Айдахо об'єднує непохитною вірою в Перемогу України десятки тисяч американців і українців з тамтешньої діаспори. У ній розумом, пожевтами й молитвами наближають Перемогу України науковці, мільйонери, мультимільярдери й прості люди. Роблять цю угоду Богові й світові справу без політичних і релігійних гасел.

— І ми — лише невелика когорта Америки, яка вірить в Україну! — знає Леонід Марцинюк.

«КОРУПЦІЮ В УКРАЇНІ ЗДОЛАЮТЬ ТІ, ХТО ПОДАРУЄ ЇЙ ПЕРЕМОГУ!»

Минулоріч у грудні Леонід Марцинюк із командою американських волонтерів працював на міжнародному форумі волонтерів у польському Жешуві, а звідти приїхав в Україну. Дуже хотів зустрітись з усіма родичами й друзями. Не вийшло. Приїзду волинянина і його однопідприємця чекали волонтери Волині, Рівненщини, Дніпропетровщини, Тернопільщини та багатьох інших регіонів, з якими працює Idaho humanitarian aid for Ukraine, переселенці, яких у спеціальному містечку прихистила Львівщина... Зізнається: було дуже боляче бачити мальовничу Батьківщину-ненуку в протитанкових їжаках, скуго повітряними тригонами, вкрито розрухами від вибухів.

— В Америці мої друзі-архітектори вже готують проєкти для відбудови зруйнованих міст і сіл! — перовідає наш земляк укротре впевненість заокеанської спільноти в мирному майбутньому України. І додає: — А щоб після Перемоги вона стала країною достатку, здолати треба ще одного ворога — корупцію. Але це зроблять, повернувшись із фронтів, ті, хто зараз відвіює незалежність нашої держави ціною власного життя. І тоді все буде Україна! ■

«Сергій мав дві контузії, поранення, але щоразу, підлікувавшись, вертався в стрій, «бо хто, як не я?»»

Вітаємо!

4 квітня весна завітчала день територіальної менеджерки Волинської дирекції АТ «Кривіт»

Нелі КРАВЧУК

сердечними вітаннями з життєрадісним ювілеєм. Найгарнішими пелюстками в цьому вітальному букеті є любов найрідніших, повага колег і друзів ювілярки.

Шановна Нелю Віталівно! Широ вітаємо Вас зі знаковою датою. Знаємо Вас завжди неймовірно жіночною й повсякчас чарівно усміхненою. На роботі Ви професіоналка, вдома — сонце для чудової сім'ї. Захоплюємося Вашою доброзичливою вдачею, привітністю й бажанням найперше бачити в людях

добро. Водночас Ви лідерка, яка за кожну справу береться з вірою в успіх і закінчує її з вдячністю своєму відповідальному колективу. А ще радіємо, що людяність і душевність добпорядних батьків по-весняному розвітає у вдачах вродливих і талановитих доньок Ірини та Інни. Ми бажємо Вам міцного-міцного здоров'я і Божої любові. Нехай здійсниться Ваша найзаповітніша материнська мрія — бачити всіх щасливими в рідній мирній Україні. Багатійте здоров'ям, удачею, хорошими друзями. Нехай поруч будуть лише хороші люди, а дорогочазками не перестають сяяти зорі віри й надії! Відчуйте Вас за любов до газети «Волинь» і за справжню дружбу! Будьте найщасливішою.

З повагою друзі з газети «Волинь».

Пульс тижня**«Люди Палиці» отримали гектар землі у мальовничому куточку Луцька «за копійки»**

За 49 років (!) оренди привабливої ділянки до бюджету надійде лише 81 тисяча 205 гривень

Антон КАРАСЬ

Великий матеріал про скандальне рішення облради підготували журналісти видання Insider Media. Депутати вирішили передати в оренду ТОВ «Гранд інвест ріал істейт», яке пов'язує з нардепом та бізнесменом Ігорем Палицею, земельну ділянку на вулиці Дубнівській, 26а, площею 0,95 га, практично за 50 метрів від річки Стир, на ній розташоване занедбане приміщення колишнього обкомівського готелю «Круча», яке вже належить вказаній фірмі.

За це рішення проголосували 42 із 53 присутніх у залі депутатів. Це представники фракції «За майбутнє» (цю політсилу очолює пан Палиця) та їхні «союзники». За оренду товариство платитиме 1657 гривень 26 копійок на рік. ■

Суд звільнив з-під варті чоловіка, який зарізав матір

Убивство сталося 1 березня 2022-го у селі Тупорин Ковельського району близько 2-ї години ночі

Сергій ВИШЕНЬКА

33-річний зловмисник, перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, встромив матері у шия кухонний ніж. 71-літня жінка померла на місці. Правопорушника затримали, помістили в ізолятор тимчасового тримання й оголосили про підозру.

У суді він переконував, що не вбивав матір: мовляв, вона вчинила самогубство. Щоб це перевірити суд призначив медичну експертизу, результатів якої досі нема.

Захисник та обвинувачений заявили, що слідство тривалий час не надало переконливих доказів вини, тому наполягали на зміні запобіжного заходу на цілодобовий домашній арешт. Феміда дослухалася до цих аргументів. ■

Псевдомаг «закривав портал від демонів» над молодим хлопцем

30 березня до поліції надійшло повідомлення про те, що 22-річний рівнянин став жертвою шахрая

Інна НОВИК

Давній знайомий переконав потерпілого, що той має зв'язок із потойбічним світом. Зловмисник протягом 5 літ залякував хлопця демонами та «закривав» з ними портал, щоразу вказуючи на певні явища чи предмети, дотичні до темних сил. Відтак — мав постійний злочинний заробіток. Лише за останній рік хлопець перерахував на банківську картку «екстрасенса» 117 тисяч гривень.

Про це потерпілий розповів юристці гуртожитку, в якому проживає. Вона, в свою чергу, зателефонувала у поліцію.

За фактом заволодіння чужим майном, вчиненого шляхом обману, дізнавачі Рівненського РУП розпочали досудове розслідування за частиною 1 статті 190 КК України. ■

Актуально**«Для чєво тебе вазвращацца?»! Що треба знати про пошук військових, зниклих безвісти**

Фото із сайту Луцької міської ради.

Раїса Клименко знає, що таке мати рідну людину на війні, тож з готовністю допомагає у різних питаннях.

Зустріч із родинами, які шукають своїх близьких, організували при Луцькій міській раді.

Щоб надати людям інформацію, як діяти, коли їхній рідний раптом перестає виходити на зв'язок, влада створила у кожній області посаду регіонального координатора уповноваженого з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин

Оксана КОВАЛЕНКО**ЯКЩО ВОЇН У ПОЛОНІ, ВАЖЛИВО МАТИ ДОКАЗИ**

На Волині сім'ями, які розшукують своїх рідних, опікується Раїса Михайлівна Клименко. Вона консультує, що й за чим робити, коли воїн перестав телефонувати додому й при цьому у військовій частині, до якої він належить, про нього не мають ніякої інформації. Найперше потрібно звертатися із заявою про зникнення людини (військового) до місцевого відділку поліції. Раїса Клименко розтлумачує: «При зверненні в поліцію відкривається кримінальне провадження й рідні здають зразки ДНК. Слідчий має надати витяг з Єдиного реєстру судових розслідувань. Це документ про відкриття кримінального провадження за фактом зникнення особи (військового) безвісти за вашою заявою. Наступний крок: звернення у військкомат, який дає запит у військову частину, з якої призвали військового, або безпосередньо у військову частину. Звідти рідним приходить офіційне сповіщення, що дійсно людина зникла зі зв'язку».

Регіональна координаторка уповноваженого з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, при цьому застерігає розшукувати військового у соцмережах. Цим користуються шахраї і псевдодолонтери. Кажуть щось на кшталт такого: «Вот он сидіт возле нас, ми всьо сделаем, только дайте денег». І на Волині, на жаль, вже є сім'ї, у яких злодії видурили гроші. А ось де варто шукати (якщо є припущення, що воїн може бути в полоні) — то в російських соцмережах. Передусім Раїса Клименко

рекомендує передивлятися фото й відео на ворожих телеграм-каналах. Окупанти люблять хизуватися перед своєю аудиторією й можуть викладати у вільний доступ те, що є цінною інформацією тут, в Україні. Скопійовані з тих джерел фото й відео рідні долучають до зібраних документів і передають у структуру з назвою Національне інформаційне бюро (НІБ), яке формує списки полонених на обмін.

«І на Волині, на жаль, вже є сім'ї, у яких злодії видурили гроші.»

Посередник між НІБ України й росії — Міжнародний комітет Червоного Хреста (МКЧХ). Він передає наші списки полонених на підтвердження російському НІБ — і навпаки. І росія через той же МКЧХ підтверджує: є в них така людина чи нема. Раїса Клименко зазначає, що зазвичай росіяни підтверджують тільки 30 зі 100% у списку. Це робиться задля маніпуляцій і поширення паніки серед українців. Однак, зауважує регіональна координаторка уповноваженого з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, батьки, які бачили на відео свого військового в полоні, можуть написати йому лист. МКЧХ передає листи російській стороні, і є випадки, що їх доправляли полоненим і дозволяли написати батькам лист-відповідь. Важливо розуміти, що у списки на обмін включають тих осіб, полон яких підтверджений (зрозуміло, що інформацію про зниклих безвісти можуть надавати і повернені з полону).

«МИ Б З РАДІСТЮ ОБМІНЯЛИ ВСІХ НА ВСІХ»

Разом з тим пані Раїса розвінчує чутки, що обмінюють якихось обраних захисників: «Ми маємо справу з крайною-агресором. Від нас нічого не залежить. Нам диктують умови: кажуть, скільки людей віддадуть, але навіть не повідомляють кого. Ми не знаємо, хто

повертається. Дізнаємося, коли вже відбувся обмін: в автобус сідають — і починаємо переписувати, кого віддали. Маніпулює росія постійно: віддадуть — не віддадуть. Ми б з радістю обміняли всіх на всіх, а вони навіть своїх не хочуть забирати. Дай полковника, підполковника...».

Раїса Клименко переповіла і розмову з волинянином, звільненим з полону раніше. Коли військовий запитав у росіян, чому його вже втретє кудись етапують і куди поділися його побратими, з якими був спочатку, то йому сказали, що просто його ніхто не хоче обмінювати. Було й таке, що переконували змінити громадянство: «Для чєво тебе вазвращацца — ти там нікому не нужен. Аставайся здесь, тебе будет зарплата, квартира, машина — будеш ваевать протів України».

Раїса Клименко не тільки консультує рідних зниклих безвісти щодо фінансових, психологічних проблем, а й сприяє отриманню безплатної правової допомоги. Експерта наводить приклад волинянки, яка впізнала на рашистському відео свого сина. До того один із його побратимів розповідав, що він зі ще кількома в полоні: влітку під час боїв у Лимані вони заховаляся в місцевій церкві, та їх видав священник (то була церква московського патріархату). У цьому випадку сім'я змушена звернутися до юриста, оскільки військова частина надто затягнула з розслідуванням і не надала ніякого документа про свого підопічного, відтак рідні, які лишилися без годувальника, не можуть отримати належної компенсації, яка належить рідним по безвісти зниклому «на нулі».

Контактні номери телефонів Раїси Клименко: 050 675 34 17 та 096 933 92 63.

З питання пошуку полонених потрібно звертатися до Національного інформаційного бюро. Телефон гарячої лінії 1648, міський номер телефону: +38 044 287 81 65. Адреса: м. Київ, вул. Чоколівський бульвар, 13. <https://nib.gov.ua>. ■

РЕКЛАМА

П П БУРМАКА Н.П.
8, 15, 22 квітня
ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28 ліц. АД №539362 МОЗУ від 22.04.10

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ 050 994 9907

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

Для безхатків Луцька придбають модульну будівлю. Комунальна установа «Територіальний центр соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Луцької міської ТГ» оголосила тендер на закупівлю таких контейнерів для перебування осіб без постійного місця проживання. Торги тривають на сайті prozorro.gov.ua. Очікувана вартість закупівлі — 940 тисяч гривень.

■ Редакційний щоденник

Воїни знімають тік-ток, а «мученики» чекають «радість велію»

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу інтернет-новин газети «Волинь» Олег КРИШТОФ

У БАХМУТІ З ВИРОБНИЦТВОМ ВІДЕОРОЛІКІВ СКЛАДНО

«Що в тебе?» – питають друзі, які зараз на фронті. А що тут відповіси? В тебе нічого вагомого не відбувається, принаймні нічого схожого із тим, що в них.

А там зараз води по коліна в окопі й орки гатять безперервно. Втім, якщо ви думаєте, що хтось скаржився, то дуже помиляєтеся. Можливо, це особливість моєї комунікативної бульбашки, кількох тих воїнів, з якими мені доводиться спілкуватися, але це вражає... Там – пекло, а вони... тік-ток знімають. Одному такому блогеру під ніком DID_MUKOLA1 допомагаю монтувати відео, бо, як ви розумієте, у Бахмуті з виробництвом відеопродукції зараз трохи складно. У своїх коротких роликах він не розповідає про бойові дії та жахи війни, не «засвічує» позицій, а лише намагається підтримати, інколи розсмішити українців. У минулому пості порівнював водонепроникність взуття: українських «таланив» і радянських гумових чунів... Все це звучить дотепно, але коли чуєш на фоні гуркіт вибухів, бачиш ноги бійців, загрузлі в багнюці, і розумієш, що душ і тепле ліжко їм «світить» ще не скоро, усвідомлюєш, чого вартують такі жарти... Знайдіть DID_MUKOLA1 в тік-тоці і стежте за ним, не пошкодуєте, цей блогер розповідає багато цікавого. Наприклад, його ролик про вправи для спини переглянули вже

Пішохідний перехід – найкраще місце для «щирої» молитви.

майже 900 тисяч(!) разів.

Втім, є й інші відео з «бійцями», які, на жаль, наші земляки теж активно поширюють. Нещодавно бачу у фейсбуці пост знайомої волоньки із роликом, у якому гірко плаче якийсь військовий і російською мовою криє нашу владу на чому світ стоїть за те, що зняли тим, хто не на передовій, доллати у 30 тисяч гривень... Каже: «Скільки ви будете над нами іздеватса», – маючи на увазі не росіян, а українське керівництво.

Звісно, від наших посадовців необхідно вимагати належного ставлення до ЗСУ. Але поширювати такі російські фейки, це – поза всякими межами.

МОЦІ, ТАНЦІ І МУЧЕНИКИ

Скільки горя нині переживають українці – навряд чи наша психіка здатна усвідомити той жах: сотні тисяч смертей і каліцтв. Тут не потрібно жодної релігії,

щоб усвідомити, що основне питання зараз – це турбота про ближнього. Втім, є у нас християнська конфесія, яка вважає, що моці та портрет Паші Мерседеса у храмі Києво-Печерської лаври – це важливіше, ніж страждання мільйонів. Це вони, виявляється, мученики. Не ті матері, які нині хоронять своїх дітей, не пошматовані захисники Батьківщини, а люди, які досі називають патріархом істоту, що благословила це все жажіття.

Відгамселивши нашого воїна в храмі, вони показують «бідолашну» жінку, яка «смирнено» молиться серед натовпу, який весело танцює. Чого ж вона пішла спілкуватися з Богом на «раду нечестивих», чого стала на коліна не в храмі (яких московський патріархат має ще дуже багато), не вдома перед іконою, а перед телекамерами? Може, сподівається, що так наблизить «радість велію», як казав її митрополит про окупацію Херсона. ■

■ Пульс тижня

Ухиянт сплатить 170 тисяч гривень штрафу

Чоловік намагався виїхати з України, скориставшись підробленими документами

Сергій ВИШЕНЬКА

Торік у листопаді зловмисник замовив в інтернеті фальшиве тимчасове посвідчення військовозобов'язаного та довідку лікарської комісії про непридатність до служби.

Невдовзі виконавці віддали йому підробки за 3 тисячі доларів. Їхні особи слідством поки що не встановлені.

4 грудня чоловік спробував виїхати з України. Під час проходження прикордонного контролю в «Ягодині» його затримали.

Обвинуваченому загрозувало до п'яти років тюрми, однак він уклав з прокурором угоду про визнання винуватості. Суд призначив йому 170 тисяч гривень штрафу. ■

Поліцейські по гарячих слідах наздогнали крадія велосипеда

Випадок стався в селищі Мар'янівка Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

43-річна місцева жителька залишила свій ровер біля магазину, а коли повернулася, зрозуміла, що його поцупили. Жінка одразу повідомила про це правоохоронців, яким вдалося оперативно відшукати зловмисника.

Злодієм виявився 57-літній тамтешній мешканець. Нині чоловікові загрожує кримінал. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети». Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт). Вартість оголошення про послуги – 80 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + 30 грн (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – 30 грн + 10 (за сайт). Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Куплю будь-яку будівлю з червоної цегли (під розбір). Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продається у с. Озденіж Луцького району ділянка (0.25 га) під забудову. Тел. 050 02 51 370.

● Продається земельна ділянка (0.30 га, огорожена бетонним забором) в с. Копачівка Луцького району. Є 65 бетонних блоків (35x40x200). Тел. 097 30 69 625.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продається трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у дуже доброму стані. Тел. 095 43 85 889.

● Куплю двигун-барабан, поворотний круг до фуражера, редуктори, вітчизняний фрезерний культиватор (бажано пальчиковий) і запчастини до нього, інші запчастини до вітчизняної картоплетехніки. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

РІЗНЕ

● Продам вулики-лежаки (на 24 рамки) разом із бджолосім'ями (40 шт.), український виробник. Тел. 067 33 21 970.

● Куплю гідравлічний візок (роклу), можна в неробочому стані (на запчастини). Тел. 050 25 35 255.

● Недорого продаються (б/в) меблева румунська стінка (3.70 м) та холодильник «Дніпро» у робочому стані. Тел. 050 98 92 378.

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559, 096 42 24 834.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Петрук Олександр Васильович, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного (№ 444), видане 20.05.2020 р. Маневицьким районним військовим комісаріатом на ім'я Мусін Михайло Юрійович, вважати недійсним.

● Загублене свідоцтво на право власності на житло, що знаходиться за адресою: м. Луцьк, просп. Волі, 22, кв. 68, видане Луцькою міською радою згідно з наказом від 11 лютого 1999 р. за № 346-р і зареєстроване у відділі з приватизації житлового фонду за № 346-р/27 на ім'я Шпот Володимир Степанович та членів сім'ї: Шпот Любов Василівна, Шпот Оксана Володимирівна, Шпот Наталія Володимирівна, вважати недійсним.

● Загублені документи: договір купівлі-продажу житлового будинку, виданий 29.01.2003 р.; договір купівлі-продажу земельної ділянки, виданий 29.01.2003 р.; два державних акта на право власності на земельну ділянку (витяг з бази даних державного земельного кадастру), видані на ім'я Литвинець Марія Василівна, вважати недійсними.

● Загублене посвідчення учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС (категорія 2, серія А № 510844 (287522), видане Волинською обласною державною адміністрацією 31.06.2006 (14.09.1994) на ім'я Романюк Сергій Леонідович, вважати недійсним.

Встановили зенітний ракетно-гарматний комплекс «Панцир-С1» у Красній Полянці поблизу Сочі, де розташована секретна резиденція президента РФ путіна.

У Національному заповіднику «Софія Київська» відбувся перший випуск військових капеланів, які закінчили курси підвищення кваліфікації з питань військового капеланства Збройних сил України.

У Мелітополі загарбники примушують учителів шкіл до 1 червня цього року написати відмову від українського громадянства та отримати російські паспорти.

Італія минулого року експортувала до росії вина на 172 мільйони євро, що є рекордним показником з початку ведення статистики.

Туреччина продовжила термін перебування автомобілів з українською реєстрацією на своїй території до 30 червня 2023 року включно.

Для українського війська закуплять у Польщі 100 колісних бронетранспортерів Rosomak. Як заявив глава уряду Матеуш Моравецький, закупівля буде оплачена коштами з європейських та американських фондів, які підтримують Україну.

Увага, конкурс!

Розгадайте, що знову заховали журналісти

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує чорний ящик із популярної гри «Що? Де? Коли?»

Грицько **ГАРБУЗ**

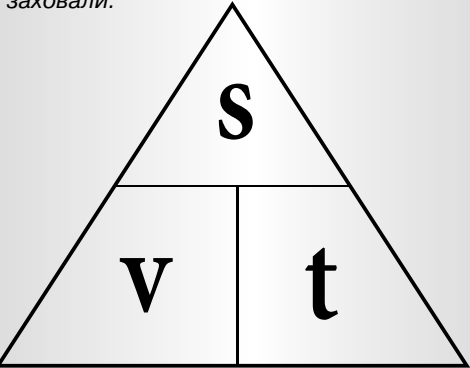
ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ

Тільки ховаємо предмети або людей ми у гранатобузі, який до російського вторгнення був мирним гарбузом-гарбузищем. Отож, спробуйте і ви розгадати наше завдання.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ»-9 (2023)

Дивлячись на цей малюнок, ви впізнаєте усім відому закономірність із трьох висновків. А їх об'єднує особливе слово. Якщо до нього додати ще одне – утвориться всім відома гукалка. Оце друге додане слово, як правило, у вигляді омоніма і є у вас дома. А якщо останні дві букви цього слова в українському варіанті замінити на відомий всім прийменник, тоді і вийдемо на предмет, який ми нині заховали.

Що знаходиться у гранатобузі?

Відповідь треба надіслати до 13 квітня (включно) тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: **093 381 32 45**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: **«Байрактар» (Валерій Залужний, Житомирщина)**).

Більше про конкурс, його умови, який саме предмет ми заховали у 7-му турі – шукайте на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза (за цим QR-кодом ви можете зайти на неї з будь-якої частини світу) і сайті volyn.com.ua.

Кровопивці путіну – смерть! ■

У Луцьку дві вулиці отримали нові назви. Рішення про перейменування депутати міської ради ухвалили 29 березня. Вулиця Хакімова (що у середмісті Луцька) отримала назву відомого митця Миколи Кумановського. Ще одній із вулиць, що прилягає до вулиці Карбишева, депутати вирішили дати ім'я Телевізійної.

Рятувальники витягли з багнюки «швидку», яка прямувала на виклик. Автівка застрягла на польовій дорозі в селі Веснянка Луцького району. Допомогли медикам вогнеборці 6-ї державної пожежно-рятувальної частини міста Ківерці. Пожежно-автоцистерною автомобіль служби «103» відбуксировали на ділянку шляху з твердим покриттям.

У Боратині Луцького району сплели 21 кілометр маскувальних сіток. У цьому селі діє осередок волонтерів «Патріотки», який узгоджує свою роботу з військовими, а нині на замовлення захисників України працює ще над 60 такими виробами.

Скандал

Влада хоче забрати приміщення в коледжу – колектив просить захисту в Президента

Громадськість Луцька раптом дізналася, що міські депутати мають намір перенести навчальний заклад з приміщення у старій частині обласного центру та виступають за звільнення неугодного директора

Софія **ГАВРИЛЮК**

Волинський фаховий коледж Національного університету харчових технологій розташований у будівлі з давньою історією на Кафедральній, 6. Свою історію почав з 1965 року. Основний корпус закладу – в приміщенні Луцького колегіуму, знаменитого навчального закладу, заснованого у 1608-му. У сучасному коледжі навчається понад 2 тисячі студентів.

Зненацька у місті поширилась інформація, що влада «має проблеми» з діяльністю цього освітнього закладу: на сайті Луцької міської ради з'явився проект звернення до державної влади про необхідність переселити колектив деінде. Наводився й аргумент. Мовляв, через коледж влада не має доступу до орендованих ним підземель, де планують відкрити туристичний об'єкт. Порушували й питання про звільнення керівника навчального закладу, який начебто допускає в історичне підземелля, куди вкладені понад мільйон євро грантових і міських коштів, сторонніх і навіть дозволяє проводити там екскурсії, а самі представники влади начебто не мають туди права входу... Перешкоджання розвитку туризму, що не кажіть, – звинувачення серйозне.

Як тільки «вибухнула» проблема, про яку раніше чомусь не було ні слуху ні духу, колектив коледжу підготував петицію до влади – щоб зняла питання з розгляду депутатів. Як розповіла «Суспільному» голова профспілкової організації Світлана Кізім, підготували й звернення до міського голови. У ньому пропонують до основного договору оренди приміщення укласти угоду про співпрацю, допуск до підземель і таке інше. Зі слів директора навчального закладу Ігоря Корчука, зараз історичні підземелля частково використовують як укриття, а також там дійсно проводять екскурсії самі студенти з навчальною метою. Про це Корчук

Історична будівля на Кафедральній стала предметом конфлікту.

розповів на спеціальній пресконференції. На сьогодні, каже, музейні експозиції в приміщеннях відреставрованих підземель ще не функціонують, тому звинувачення в перешкоджанні доступу до музею та проведенні екскурсій звучать абсурдно.

«Діяти силовими методами і при цьому не вказувати ніякої перспективи для навчального закладу... – це підриває авторитет органів місцевого самоврядування.»

Водночас у соцмережі теж розгорілась полеміка щодо цього питання: лучани радили владі зайнятися не проблемою туризму, а ям на околицях. Висловилися й активісти. Наприклад, депутат Луцької міськради Михайло Наход зауважив, що проблему, навіть якщо вона є, неприпустимо вирішувати мовою ультиматумів. А депутатка Волинської облради Юлія Вусенко коментувала це так: «Якби представництво міської ради звернулося до працівників коледжу з ідеєю перенесення закладу в інше приміщення і пояснило, що це необхідно для покращення туристичної привабливості міста

– це було б зрозуміло... Все ж просто: прийти і сказати: «Друзі, тут буде готель чи міська рада, а ви будете навчатися в приміщенні за такою-то вулицею і в такій-то будівлі, яку ми вам надаємо для безкоштовного використання... А діяти силовими методами і при цьому не вказувати ніякої перспективи для навчального закладу... – це підриває авторитет органів місцевого самоврядування».

Врешті-решт міський голова Ігор Поліщук написав у фейсбуці, що задля уникнення протистояння проект рішення буде знятий з розгляду сесії, «оскільки професійний і хороший колектив закладу, його студенти не можуть бути заручниками неадекватної поведінки одного лише керівника». Мовляв, його протиправними діями буде займатися поліція і Міністерство освіти та науки України. Повідомив також, що готуються до відкриття підземель і території навколо вежі Чарторийських уже в травні.

У волинському коледжі теж підготували звернення до державної влади (зокрема до глави держави та уряду, міністра освіти, відповідного комітету Верховної Ради та до уповноваженого з прав людини). Пишуть про залямовану честь і репутацію та що потребують захисту.

Крапка в цій історії, очевидно, ще не поставлена, тож далі буде. ■

Пряма мова

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат України, співголова фракції «Європейська Солідарність», закликає Верховну Раду якнайшвидше ухвалити закон про заборону російської церкви в Україні:

Парламент НЕ МОЖЕ стояти осторонь присутності п'ятої колони кремля на українській землі. Феєсбешна церква має бути заборонена. «Європейська Солідарність» наполягатиме на прийнятті зареєстрованих законів про заборону московської церкви і звертається до всіх фракцій Верховної Ради підтримати це негайно, на найближчому пленарному засіданні.

РЕКЛАМА

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном – 20x20x40 без дна – 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ІНКУБАТОР РЕАЛІЗОВУЄ добові та підрощені курчата, каченята, гусенята, індичата:

- курчата (бройлер, іспанка, несучка);
- каченята (башкірка, благоварка, голубий фаворит, мулатка, чері веллі, пекінка);
- гусенята (легард, лінда);
- індичата БІГ6.

Акція Комбікорм 18,99 грн

ТАКОЖ РЕАЛІЗУЄМО ДЛЯ ВСІХ ВИДІВ ТВАРИН ТА ПТИЦІ готові корми (комбікорми), концентрати (старт, гроуер, фініш), премікси ДБМВ, засоби для дезінфекції приміщень, лампи для обігріву, годівниці, поїлки, сухе молоко, жом, ветаптечки.

● 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Людмила);
● 067 634 83 34, 050 488 77 71 (Наталія);
● 067 119 53 13, 099 627 88 55 (Світлана).

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

8 квітня минає рік від того страшного дня, коли відійшла у Вічність душа рідної людини –

Леонтія Арсенційовича КЛИМОВЦЯ.

Він був вірним і надійним другом, люблячим і вимогливим батьком та дідусем, мудрим і розсудливим господарем.

Минув рік, біль стискає наше серця, сум огортає душі. Ми й досі не можемо повірити, що більше не ступиш на рідний поріг, що вже ніколи тебе не побачимо, не почуємо твого голосу, не отримаємо мудрої поради, підтримки, не відчуємо міцного плеча. Напевне, саме тому важко пережити втрату дорогої нам людини. Сильнішими за сльози, печаль та смуток є лише молитва і світла пам'ять про тебе. Поки ми живі – ти завжди з нами, ми пишаємось тобою, рідненький, і світла пам'ять про тебе завжди житиме у наших серцях. Хай Господь Бог охороняє твій спокій і дарує Вічне життя у Царстві Небеснім твоєї світлій душі.

Хто знав Леонтія Арсенційовича – згадайте добрим словом і пом'яніть широчу молитвою.

Вічно сумуючі дружина, діти, внуки, родина.

На Волині та Рівненщині лісівники висадили 14,2 млн штук сіянців. Тільки за минулий тиждень – 5,9 млн. Відновили 2011,7 га площі. На 17,5 га створили нові ліси, висадивши 70,8 тис. штук сіянців. У Рівненській області на сьогодні висаджено 10,6 млн штук сіянців на площі 1523,8 га. У Волинській – 3,6 млн сіянців на площі 567 га.

■ Футбол

Фотокіраж із сайту segodnya.ua.

У 21 рік Анатолій Трубін – уже головний голкіпер і національної збірної України.

Найдорожчий у світі молодий воротар врятував «Шахтар» від поразки

«Дніпро-1» і «Зоря» скористалися осічкою лідера і наблизилися до «гірників»

Петро ПАС

Футбол. Українська Прем'єр-ліга. 19-й тур: «Минай» – «Інгuleць» – 1:2, «Металіст» – «Колос» – 0:0, «Верес» – «Кривбас» – 1:2, «Олександрія» – «Ворскла» – 3:0, «Львів» – «Динамо» – 0:2, «Металіст 1925» – «Дніпро-1» – 0:3, «Зоря» – «Рух Львів» – 3:0, «Чорноморець» – «Шахтар» – 2:2.

«Нині важкий момент для того, щоб залишити Україну. Я маю бути разом із командою та Україною, – заявив після сотого матчу на чолі київського «Динамо» 77-річний Мірча Луческу.

Але героєм туру став 25-річний нападник «Дніпра-1» Артем Довбик, який у матчі проти «Металіста 1925»... залишився у запасі. Проте все ж на 27-й хвилині змушений був замінити травмованого бразильця Жуана Пеглоу і вийшов на поле. Розім'явся, як кажуть, придивився, щоб у другому таймі за 11 хвилин вистрелити хет-триком. Щоправда, два з трьох голів забив із доволі суперечливих пенальті. Що дало підстави після фінального свистка в. о. головного тренера «Металіста 1925» ексбразильцю Едмару заявити: «Я давно в Україні і все чудово розумію...».

До речі, трьома м'ячами в одному матчі Довбик зміг відзначитися вже втретє в сезоні (до цього забивав «Зорі» й «Колосу»), що раніше вдавалося лише двом людям в Україні – Сергію Реброву («Динамо», 1999/2000) та Олександрі Косиріну («Металург» (Донецьк), 2007/2008). Тобто, щоб перепісати рекорд тільки на своє прізвище, 25-річному форварду треба ще «організувати» один хет-трик. Загалом у 34 поєдинках цього сезону за клуб і збірну Артем оформив 29 результативних дій (23 голи і шість асистів), він із 15 голами впевнено очолює голку бомбардирів Української Прем'єр-ліги (на 2-му місці

динамівець Віталій Буяльський – 11 влучних ударів).

Говорили після цього туру в футбольних колах і про Мірчу Луческу – матч проти ФК «Львів» був ювілейним – сотим – для 77-річного румунського спеціаліста на посаді головного тренера «Динамо». Він став сьомим наставником «біло-синіх», які досягли цього рубежу за роки незалежності. 63 матчі під керівництвом Луческу кияни провели у Чемпіонатах України, 31 – у Єврокубках, 4 – у Кубку України та 2 – у Суперкубку України, з яких динамівці 57 зустрічей виграли, 17 завершили внічию і 26 програли (різниця м'ячів – 166:93). Тобто, як бачимо, результати далеко не феєричні. Пан Луческу має цьому таке виправдання: «Щоб повернутися на наш рівень, рівень «Динамо», потрібен час. У нас була хороша команда, але пішло багато сильних гравців. Нині важкий момент для того, щоб залишити Україну. Я маю бути разом із командою та Україною. Це потрібно».

Натомість донецький «Шахтар», забивши «Чорноморцю» вже на 21-й секунд (!) гри (чудовий удар у «дев'ятку» вдався 22-літньому Дмитру Криській), напевне так повірив у свою легку перемогу, що ледь у підсумку не програв: лише відчайдушна гра голкіпера Анатолія Трубіна врятувала команду під завесу зустрічі від поразки. Трубін, до речі, минулого тижня став найдорожчим у світі воротарем у віці до 21 року. За версією Transfermarkt ціна 21-літнього голкіпера «Шахтаря» становить 18 мільйонів євро. ■

ТУРНИРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ ПІСЛЯ 19 ТУРІВ:						
М	Команда	І	В	Н	П	З:П
1	«Шахтар» (Донецьк)	18	13	4	1	47:14
2	«Дніпро-1» (Дніпро)	18	13	3	2	37:13
3	«Зоря» (Луганськ)	19	12	4	3	42:25
4	«Динамо» (Київ)	19	11	3	5	27:16
5	«Олександрія» (Олександрія)	18	8	7	3	32:25
6	«Кривбас» (Кривий Ріг)	19	7	4	8	16:22
7	«Колос» (Ковалівка)	19	6	6	7	15:20
8	«Інгuleць» (Петрове)	18	6	4	8	19:22
9	«Металіст 1925» (Харків)	19	4	9	6	17:31
10	«Ворскла» (Полтава)	19	5	5	9	22:28
11	«Чорноморець» (Одеса)	19	4	7	8	18:25
12	«Верес» (Рівне)	19	5	3	11	21:28
13	«Минай» (Минай)	19	4	6	9	14:23
14	«Металіст» (Харків)	19	4	6	9	17:27
15	«Рух Львів» (Львів)	18	4	5	9	19:29
16	«Львів» (Львів)	18	3	4	11	13:28

■ Свято наближається!

Паска красна день вітає

Вже зовсім скоро в наших домівках запахне ароматною великодньою випічкою. Беручись до справи, варто пам'ятати: у Страсну п'ятницю, найбільш скорботний день, коли був розп'ятий Ісус Христос, пекти паску не бажано. Краще робити це у Чистий четвер. Аби паска довго не черствіла і мала ніжну рум'яну скоринку, щедро змастіть форму зсередины смальцем. А найголовніше – готуйте з любов'ю та молитвою, і все обов'язково вдасться

АРОМАТНА

Якщо вам до вподоби запах мускатного горіха, кардамону, шафрану – цей рецепт саме для вас

Інгредієнти: 0,5 л молока, 2 скл. цукру, 60 г свіжих дріжджів, 1 ч. л. солі, 4 яйця, 200 г вершкового масла, 100 г сметани, близько 1 кг борошна, 0,5 ч. л. кардамону, 0,5 ч. л. меленого мускатного горіха, дрібка шафрану, 0,5 скл. родзинок, 1 пакетик ванільного цукру.

Приготування. Перебрані і промиті родзинки замочити на ніч в лікері, коньяку чи апельсиновому соці. Шафран залити 20 мл горілки або спирту. В теплому молоці розчинити цукор і дріжджі. Додати сіль, яйця, сметану, масло та прянощі. Всипати борошно і вимісити тісто, щоб воно не було крутим. Додати родзинки, вимісити ще раз і залишити в теплому місці на 8 годин. В міру необхідності його треба обминати (приблизно 2–3 рази). Помісивши останній раз, розкласти у форми на 1/3 і дати піднятися. Випікати при 180 градусах від 25 до 60 хвилин залежно від розміру.

МЕДОВА

Вона унікальна тим, що печеться без цукру, лише на меду. Крім того, запропонована в рецепті ідея сподобається тим господарям, у кого не всі домашні люблять випічку з родзинками

Інгредієнти: для опари – 20 г свіжих дріжджів, 60 мл теплої води, 1 ст. л. меду, 50 г борошна; для тіста – 0,5 кг борошна, 4–5 ст. л. меду, 7 яєць, 2 ч. л. лимонної цедри, 100 г вершкового масла кімнатної температури, 1/4 ч. л. солі, 150 г ізюму.

Приготування. Для опари розчиняємо дріжджі в теплій воді з медом, додаємо борошно і перемішуємо. Залишаємо на 40–60 хвилин при кімнатній температурі, поки опара не подвоїться в об'ємі. З борошна, меду, злегка збитих яєць, опари, солі та цедри замішуємо однорідне тісто і залишаємо його на 30 хвилин. Далі додаємо нарізане шматочками вершкове масло, це раз вимішуємо і ставимо в теплому місці, щоб підходило приблизно 1,5–2 години. Упродовж цього часу 2 рази трохи обминаємо тісто. Розмочені родзинки злегка відтискаємо, додаємо 1 ст. л. борошна і перемішуємо. Коли тісто підрухається, ділимо його на частини. Кожну розтягаємо руками в прямокутник завширшки приблизно в третину висоти формочки, у якій випікатимуться паски. Посипаємо родзинками, згортаємо рулет і ставимо у форму на торець. Декотрі пасочки можна сформувати без ізюму, щоб догодити на всі смаки. Трохи притискаємо і залишаємо, поки збільшиться вдвічі. Змащуємо жовтком і ставимо в попередню розігріту до 200 градусів духовку. Випікаємо 25–30 хвилин. Теплі пасочки змащуємо глазур'ю.

АПЕЛЬСИНОВА

Завдяки цьому сонячному фрукту паска набуває і яскравого забарвлення, й особливого запаху

Інгредієнти: 300 г борошна, 1 паке-тик дріжджів сухих швидкодіючих, 150 мл молока, 1 апельсин, 100 г цукру, 1 яйце, 140 г масла вершкового, 75 г родзинок, 30 г мигдалю, дрібка солі.

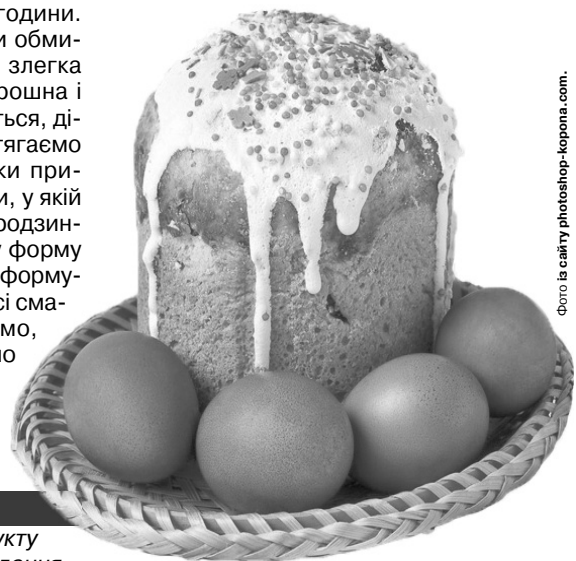
Приготування. У теплому молоці розчиняємо дріжджі, додаємо трохи борошна, добре перемішуємо. Накриваємо миску чистим вологим кухонним рушником, ставимо в тепло на 1 годину. Великий апельсин очищаємо від цедри і віджимаємо сік. Виходить апельсиновий фреш. В окремій мисці змішуємо борошно, сіль, яйця, розтерті з цукром, і розтоплене масло. Вливаємо апельсиновий фреш, дріжджову закваску, ретельно вимішуємо і залишаємо в теплі ще на 1 годину. Родзинки промиваємо і заливаємо коньяком (або теплою водою) на 5 хвилин. Додаємо в тісто і добре перемішуємо. Форми для випічки пасок змащуємо, на дно викладаємо мигдаль, зверху – на третину заповнюємо готовим тістом, накриваємо рушником хвилин на 20–25, щоб тісто піднялося. Випікаємо паски в розігрітій до 180 градусів духовці близько 45 хвилин. Виймаємо з форми трохи охолодженими. Готову паску прикрашаємо глазур'ю (1 охолоджений білок збиваємо, поступово додаючи пів склянки цукрової пудри). Наносимо глазур на паски і залишаємо підсохнути.

«ПАНЕТТОНЕ»

Той, хто хоч раз куштував італійську паску, неодмінно захоче спекти її самостійно – така вона пухка й ніжна

Інгредієнти: 1 л молока, 65 г свіжих дріжджів, 7 яєчних жовтків, 500 г цукру, 1 лимон, 150 г родзинок, 200 г цукатів, 170 г вершкового масла, 100 мл олії, 1–2 ч. л. куркуми, 1 ч. л. кардамону, дрібка солі, 1 яйце для змащування, борошно пшеничне вищого гатунку.

Приготування. Для опари молоко змішати з 70 г розтопленого масла і 2 жовтками, дріжджами, склянкою цукру і склянкою борошна. Накрити рушником на годину, щоб підійшла. Далі додати решту жовтків із сіллю, склянку цукру. Борошно підсипати і вимішувати, поки тісто стане гладким та однорідним і почне відставати від рук, – чим довше місити, тим краще. Наприкінці додати решту масла (розтопленого), олію, цукати, родзинки, цедру і сік лимона, куркуму і кардамон, знову накрити рушником і дати тісту набухати. Форми встелити пергаментом і змастити маргарином, викласти в них тісто, заповнюючи їх не більш як наполовину. Коли підніметься до верху форми, змастити збитим яйцем. Випікати до золотистого кольору близько 1 години на малому вогні. ■

Крашанки і паска – найважливіші складники великоднього кошика.

Газета **ВОЛИНЬ** НОВА

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск **ЗГОРАНЄЦЬ Олександр Олександрович**

Тижневик «Газета Волинь»
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.
E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Перодрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою – друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Освіти і культури
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Реклами
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Відповідальний секретар	Інформації	Приватних оголошень
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Листів і зв'язків із читачами
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ЧАПКО Любов Вікторівна 78-38-94

ТЗОВ «Газета Волинь»
п/р UA83305293000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).

Рестраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 445.

■ Особливий випадок

Фото із сайту «Суспільне. Луцьк»

Про найдраматичніші моменти свого життя військовослужбовиця Алла Сенченко розповіла кореспондентові «Суспільного. Луцьк» Вадиму Панафідіну.

Волинянка про 8 місяців і 11 днів полону: «Найстрашніше – це жінки-конвоїри»

В інтерв'ю «Суспільному. Луцьк» лучанка Алла Сенченко розповіла про пережиті там наймоторшніші хвилини, поділилася емоціями від довгоочікуваного повернення додому

Марина ЛУГОВА

49-річна військовослужбовиця у Збройних силах України з 2018 року. Вона виконувала бойові завдання в зоні ООС. У перший день повномасштабного вторгнення РФ в Україну знову пішла служити. У травні 2022-го під час оборони Лимана на Донеччині потрапила у полон, двох її побратимів російські військові розстріляли.

– Забрали усі мої речі: телефон, повербанк, навушники, – розповіла пані Алла. – Військовий квиток вони викинули на землю. Я не посміла нічого зробити чи сказати, бо це було дуже небезпечно. А далі – нескінченні допити, переїзди...

Пережите за 8 місяців та 11 днів ось у таких словах:

– Ти розумієш, що можеш просто в будь-яку хвилину померти і твоє життя висить на волосині. Виконуєш їхні накази і стараєшся вижити. Я була налаштована на все. Для мене було жахом потрапити в полон у таку країну, де не діють закони, де можу просто пропасти назавжди. За словами Алли Сенченко,

російські новини краще не дивитися: «Це була психологічна травма. Я про Бандеру так багато ніколи не чула в Україні, як у полоні. Ми там взагалі не володіли ситуацією, що відбувається у нашій країні. Лише на єдиній вірі та надії трималися, на впевненості, що наша країна вистоїть.

Із полоненими готували відеозапис: мовляв, хто бажає зробити звернення, то є надія, що обміняють. При цьому щоразу наголошували: ті, хто потра-

«**Ти розумієш, що можеш просто в будь-яку хвилину померти і твоє життя висить на волосині.**»

пив у їхні застінки, не потрібні своїй державі. Працівники спецслужб, які спілкувалися з українцями своїми методами, дуже часто пропонували переходити до них, брати російське громадянство. І мотивувалося це тим, що Україна вже немає, країна захоплена.

– Останній раз, – розповідає Алла Сенченко, – вони мені казали, що, коли я поїду додому, то мене там засудять. Тоді я відповіла, що нехай і розстріляють, але це буде в мене вдома, на рідній землі. На що прозвучали слова: «Ну ви странний народ».

А ось найстрашніші – це жінки-конвоїри, які поводитися з

полоненими надзвичайно жорстоко. Настільки жорстоко, що навіть російський спецназівець, коли побачив, як вони змушують робити зарядку, то сказав, що це не зарядка, а знущання! Рятувала думка, що колись це має закінчитися, що треба вижити, може, навіть деколи гордістю поступившись заради цього.

Стосовно того, якою була дорога з полону, жінка так розповідала:

– Нам одягли мішки на голову, зробили перекличку, скотчем зав'язали очі і руки. Посадили в автозак. Наглядач повідомив, що везуть нас додому. Але ж уже давали таку надію. Тому я сказала, що не повірю, поки не стану на свою рідну землю. Нас привезли на аеродром в Курську, посадили у вантажний літак. Там було залізне сидіння, на ньому подушка. І коли я зайшла, то російський військовий демонстративно її відсунув і посадив мене просто на холодний метал. А тоді в лютому було якраз дуже холодно, морози. Мене брали дрижаки, бо ж була легко одягнена – в кофті, штанах, жилетці та мала на два розміри менші кросівки... Дивилася у вікно, після приземлення бачила, що там стоять наші. Стало зрозуміло, що вдома. І дуже довго ще не вірилося, що ти в безпеці.

Алла Сенченко мріє, звісно, щоб завершилася війна. Оскільки дуже любить подорожувати, то хоче нарешті побачити Іспанію, Італію – країни, в які збиралася ще перед війною. ■

■ Погода

Квітень запросив зиму на морозиво

Найближчими днями на Волині буде холодно і мокро. Синоптики прогнозують дощ зі снігом, вітер та зниження температури. За народним повір'ям, яка погода на Благовіщення – такої слід чекати і на Великдень

За прогнозами українських метеорологів, **7 квітня буде хмарно, весь день дощитиме.** Вітер південний, 2 метри за секунду. Температура повітря вночі – плюс 7 градусів, вдень – 9 градусів вище нуля. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1961-му – плюс 24,2, а найхолодніше 1978-го – мінус 3 градуси.

■ Усміхніться!

Хлопчик приходив до батька:
– Тату, у мене до тебе два запитання.
– Так, дитино моя!
– Перше: чи можна мені отримувати

більше кишенькових грошей? Друге: чому ні?

Чоловік спросоння:

– Люба, вимкни телевізор.
– Не можу, любий, ми в кінотеатрі.

Оголошення: «Агентство шукає 30-літню дівчину для зйомок у рекламному ролику, як у 50 років виглядати на 40».

2023

КВІТЕНЬ

10

Понеділок
День братів та сестер.
† Великий понеділок.

Ілля, Іларіон, Марія, Степан, Боян, Євстрат, Лазар, Сава.

☀ схід – 00:27, захід – 08:14. 19-й день. Спадаючий опуклий місяць.
☀ схід – 06:36, захід – 20:05. Тривалість дня – 13:29. Тривалість ночі – 10:31.

11

Вівторок
Всесвітній день боротьби зі хворобою Паркінсона.
Міжнародний день визволення в'язнів фашистських концтаборів.
† Великий вівторок.

Іван, Марко, Кирило, Остап, Ісаак, Потап, Пилип, Євстахій.

☀ схід – 01:48, захід – 08:54. 20-й день. Спадаючий опуклий місяць.
☀ схід – 06:33, захід – 20:06. Тривалість дня – 13:33. Тривалість ночі – 10:27.

12

Середа
Всесвітній день авіації і космонавтики.
День працівників ракетно-космічної галузі України.
День скаута в Україні.
† Велика середа.

Іван, Захар, Зосим, Пантелеймон, Софрон, Сава.

☀ схід – 02:58, захід – 09:49. 21-й день. Спадаючий опуклий місяць.
☀ схід – 06:31, захід – 20:08. Тривалість дня – 13:37. Тривалість ночі – 10:23.

13

Четвер
Всесвітній день рок-н-ролу.
† Великий четвер (Чистий).

Веніамін, Ганна, Інокентій, Іпатій, Акакій, Аполлінарій, Влас, Яків.

☀ схід – 03:54, захід – 11:01. 22-й день. Остання чверть.
☀ схід – 06:29, захід – 20:10. Тривалість дня – 13:41. Тривалість ночі – 10:19.

14

П'ятниця
† Страсна п'ятниця.

Марія, Макар, Марко, Аврам, Юхим, Мелетій, Абрам, Ельвіра, Гордій.

☀ схід – 04:34, захід – 12:25. 23-й день. Спадаючий півмісяць.
☀ схід – 06:27, захід – 20:11. Тривалість дня – 13:44. Тривалість ночі – 10:16.

15

Субота
День працівників карного розшуку України.
Український день довкілля.
† Велика субота. Закінчення Великого посту.

Григорій, Микита, Юхим, Анастас, Тит, Полікарп, Сава, Федора.

☀ схід – 05:03, захід – 13:54. 24-й день. Спадаючий півмісяць.
☀ схід – 06:25, захід – 20:13. Тривалість дня – 13:48. Тривалість ночі – 10:12.

16

Неділя
Всесвітній день голосу.
† ВЕЛИКДЕНЬ.

Іван, Іліодор, Йосип, Микита, Феодосія, Ульфіан.

☀ схід – 05:24, захід – 15:22. 25-й день. Спадаючий півмісяць.
☀ схід – 06:23, захід – 20:14. Тривалість дня – 13:51. Тривалість ночі – 10:09.

Посівний календар на квітень-2023

Він допоможе любителям садівництва і городництва ретельно спланувати роботу на городі чи в саду, адже тут враховані фази Місяця

Сприятливі дні для посадкової діяльності:

КУЛЬТУРА	ДНІ МІСЯЦЯ
зелень, салат	8, 9, 15, 21, 22, 26, 27, 28
огірки	8, 9, 15, 17, 18, 26, 27
томати	8, 9, 15, 17, 18, 26, 27
баклажани	8, 9, 15, 17, 18, 26, 27
перець	8, 9, 15, 17, 18, 26, 27
кабачки, патисони, гарбузи	6, 8, 9, 15
редис, редька, дайкон	8, 9, 15, 17, 18, 21, 22, 26, 27
картопля, топінамбур	8, 9, 15, 17, 18, 21, 22, 26, 27
морква, буряк	8, 9, 15, 17, 18, 21, 22, 26, 27
цибуля	8, 9, 15, 17, 18, 21, 22, 26, 27
квасоля, горох, боби	6, 7, 8, 9, 15
капуста цвітна, білоголова	8, 9, 15, 21, 22, 26, 27
петрушка і селера коренева	8, 9, 15, 17, 18, 21, 22, 26, 27
полуниця, суниця	9, 15, 17, 18, 21, 22
квіти з насіння	8–15, 17, 18, 21, 22
дерева, кущі	15, 19, 20, 21, 22

Несприятливими для садівництва є такі числа: 16, 23, 24, 25, 29, 30.

Джерело: bdacha.pp.ua.

МАГНІТНІ БУРІ У КВІТНІ

☛ Слабкі: 7, 10
☛ Середні: 20
☛ Сильні: 18 квітня.